

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 25.

DECEMBER 10, 1921.

LETO (Vol.) XIII.

Prve jaslice sv. Franciška.

"AVE MARIA"

Izhaja vsako drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Naši zastopniki.

ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria", "Glasnik Presvetega Srca Jezusovega", "Edinost", "Koledar Ave Maria", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

- Baberton, Ohio.—Mr. Frank Zupančič, Mr. Joseph Lekšan.
- Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.
- Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša, Mr. Joseph Meglich, Mr. Rudolph Cerkvenik, Rev. J. Miklavčič, Mrs. Ivanka Gaspari.

- Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
- Collinwood, Ohio.—Mr. John Mesec.
- Nottingham, Ohio.—Miss Mary Mevzek.
- Lorain, Ohio.—Miss Frances Bombach.

PENNSYLVANIA.

- Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegel.
- Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
- Braddock, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
- Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogacnik.
- Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
- Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Bevc, Miss F. Mohorič.
- Forest City, Pa.—Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.

- Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomec.
- Olyphant, Pa.—Miss Mary Zore.
- Pittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
- Steelton Pa.—Mr. Anton Malesich.
- Export, Pa.—Mr. Jakob Rink.
- So. Bethlehem, Pa.—Mr. J. Korpivšek.

MINNESOTA.

- Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet.
- Aurora, Minn.—Mrs. E. Smolich.
- Biwabik, Minn.—Mr. Frank Globokar.

- Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schiffrer.
- Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin.
- Eveleth, Minn.—Mrs. Frances Gregorich.
- Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
- New Duluth, Minn.—Mr. M. Spehar, Rev. A. Pirnat.
- Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
- Soudan, Minn.—Mr. John Loushin.
- Virginia, Minn.—Mrs. Rosie Tishel.
- Tower in Soudan, Minn.—Mrs. F. Loushin.
- McKinly, Minn.—Mrs. A. Hegler.

ILLINOIS.

- Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
- Chicago, Ill.—Mr. Leo Mladich, Mr. Fr. Koren, Mr. Andrew Glavach.
- Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Joseph F. Muhich.
- La Salle, Ill.—Mr. Frank Mišjak.
- North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler, Mr. J. Kosir.
- Springfield, Ill.—Mrs. C. Andrews.
- Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.

- Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hoynik, Miss Mary Mohorko.
- Sheboygan, Wis.—Mr. M. Progar.
- Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
- Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabe.
- Newark, N. J.—Mrs. Johana Mevzek.
- New York, N. Y.—Very. Rev. Benigen Snaj O. F. M.
- Denver, Colo.—Mr. Jos. Pavlakovič.
- Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglen.
- Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlanc, Mr. Frank Markič.
- Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
- Calumet, Mich.—Mr. J. Musich, Mrs.

- Frances Plautz.
- Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.
- Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks.
- Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
- Frontenac, Kans.—Mr. Martin Chanzel.
- Kansas City, Kans.—Mr. Peter Majerle.
- Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
- East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
- St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
- So. Omaha, Nebr.—Mrs. M. Petrasich.
- Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
- Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonija Mrak.

J. J. PETROVCHICH

SLOVENSKI

Javni Notar

1920 W. 22nd Street

CHICAGO, ILL.

DR. JAMES W. MALLY

EDINI SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK

6127 St. Clair Avenue CLEVELAND, O.

Randolf: 3711.

ŠTEV. (No.) 25.

DECEMBER 10, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.	Za Evropo	\$3.50.
Naročnina za pol leta	za Ameriko \$1.50	

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

Fr. Blanko:

Slava Bogu na višavi.

Žar milosti božje žari skozi noč,
 zbor angelski peva v nižavi,
 naznanja nebeške ljubezni nam moč:
 Čast, slava Bogu na višavi.

Beseda, ki vstvarila vse je nekdej,
 kar celo vesoljstvo obsega,
 Beseda ta, človek postala je zdaj,
 po celi se zemlji razlega.

Tje v Betlehem tropa pastirjev hiti,
 tje v strgani hlevček ubožni,
 v globoki ponižnosti Dete časti,
 slavi Ga v molitvi pobožni.

Sam Večni — zdaj dete za nas je postal
 za nas preuboge zemljane.
 Ljubezni te, kdo ne bi občudoval
 in koga srce naj ne gane? — —

Prav vesele in srečne božične praznike voščimo vsem našim dragim naročnikom, dosmrtnim naročnikom, vsem prijateljem lista "Ave Marija" in vsem našim dobrotnikom. Naj jih Betlehemsko Detice vse obilno blagoslavlja s svojim svetim blagoslovom, zlasti z ljubim mirom v družini in mirom v naselbini!

UPRAVNIŠTVO IN UREDNIŠTVO "SLOV. FRANCISCAN PRESS."

Zveličar nam je rojen zdaj, o angeljska novica!

POZDRAVLJENI prelepi božični prazniki! Pozdravljena sveta noč božična! Kako se te zopet veseli celi svet! Kako hrepeni po tebi milijon src! Tolikrat smo te že praznovali, sveti večer, tolikrat! Vsako leto te željno pričakujemo že tedne in tedne preje ko si prišla, vsako leto se te zveselimo, ko nastopaš s svojo nezapopadljivo skrivnostno lepoto in veličino. Vsako leto čutijo vsa človeška srca tvojo nebeško skrivnostno milino, ko jih božaš kakor mati svoje ljubeče dete. Vsako leto se ta srca tajajo v tebi v prečudni, drugače nerazumljivi milini in blaženosti.

O jaslice, ljube jaslice, bodite nam pozdravljene! Kako vas težko čakamo! Vsako leto Vas gledamo pred seboj, toda vsako leto vas težko čakamo. In vsako leto hitimo k vam z enakim, ne, vsako leto z večjim veseljem gledat in strmet v to milo detice Betlehemske, to nerazumljivo Detice, ki je vendar tako majhno, tako slabotno, vendar pa tako skrivnostno mogočno, da si uklanja tudi najtrša, najmogočnejša, najošabnejša in najzagrizenejša srca, da so pred njim kakor vosek, kakor jagnjeta.

In vi angelci na višavi, kako vas zopet težko čakamo, da bomo v svoji duši zopet začuli ta Vaš skrivnostni šepet, vaše skrivnostne slavospeve, ko boste plavali nad jaslicami in tako milo in tako ljubeznjivo a vendar tako veličastno plavali nad nemirno zemljo, nad nemirnim človeškim rodом in se bodo vsa ušesa zopet nekako za to noč in ta sveti dan zaprla za vse druge pesmi, za vse druge zgod-
Vaše petje, samo Vaše veselo oznanilo.
Vaše petje, samo Vaše veselo oznamilo.

Da, o lepi, božični prazniki, pridite, pridite, zopet pridite, z večjo silo in večjo močjo pridite, kakor kedaj preje! O sveta noč pridi letos z večjo silo svoje skrivnostne miline, kakor kedaj preje, kajti ali te je kedaj človeški rod tako potreboval, kakor te letos? Ali je kedaj človeški rod bil pa tudi manj pripravljen ti odpreti svoje srce, svojo dušo in začutiti tvojo milino, kakor letos? O, da! Ves svet čuti britko tvojo potrebo! Ta raztrgana in razdvojena človeška srca, so te žejna, kakor nikdar pre-

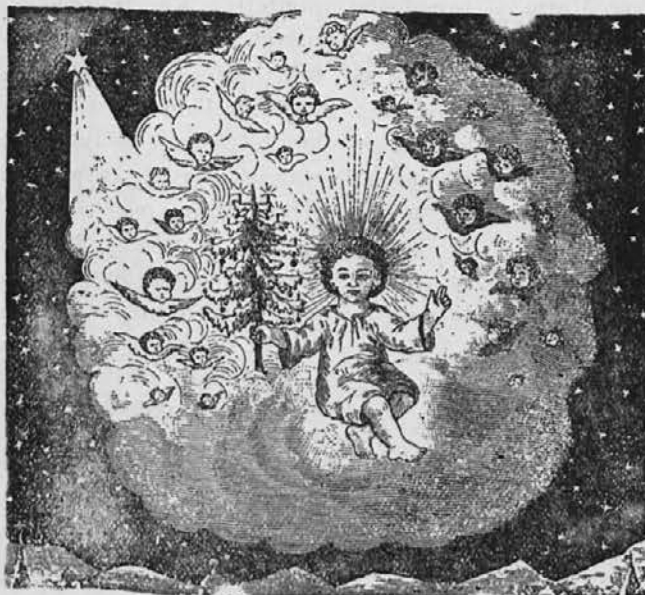
je. Zato, o sveta noč, pridi, pridi z večjo silo svoje blaženosti, kakor kedaj preje in ogrej vsa mrzla srca, ogrej jih in jih nauči, da je še ena druga blaženost, druga sreča, večja in trajnejša, boljša, kakor je pa sreča vživanja — sreča Jezusove milosti.

O, mile jaslice in ti, Detice v sredi teh jaslic, pridi, pridi k nam letos z večjo silo svoje milosti, kakor kedaj preje! O, pridi in ukloni tilnike mogočnim sebičnežem, ki so poteptali tvoj nauk ljubezni. O naj jim zasveti zopet tvoja zvezda krščanske bratske ljubezni in vere vate in na jih pripelje nazaj k tvojim jaslicam, da se ti bodo uklonili, da te bodo priznali, da te bodo sprejeli. O, blagor ti, človeški rod, ako boš zopet sprejel in priznal tega Jezusa! O, blagor ti, o človeštvo, ako bodo vsa tvoja srca postala hlevčki, kjer bo to nebeško detice zavladovalo s svojim skrivnostnim kraljestvom ljubezni do Boga in bližnjega. O, mili angelci nad Betlehemske hlevčekom, pozdravljeni letos iz celega srca! Pozdravljeni. O, pridite, pridite zopet in zapojte z vso mogočnostjo svojih angeljskih glasov nad človeškimi srci, da bodo sprejela Vašega kralja, kralja miru! Zapojte jim tisto vašo večno lepo in večno potrebno "Gloria in excelsis Deo et in terra pax!" O, glejte nemir na svetu! Glejte, človeška srca, kako vsa trepečejo v nezadovoljnosti! Kako so vsa ranjena! Kako jih je razdejalo brezverstvo, sovraštvo! Kako je razdrapalo človeško družbo! Kako stoka celi človeški rod v strašni sužnosti greha in strasti, samoljublja in sovraštva! Kri teče naprej in naprej! Niso se zadosti poklati v pet letni vojski! Ne, še teče kri! Še si stojimo nasproti kakor krute zveri brez ljubezni! Zakaj? O, zakaj drugega, kakor zato, ker je svet pozabil na Vašo himno Gloria in mir! — Vere in dobre volje! O, zakličite toraj vsem srcem: O, bratje, vstanite, ni časa več spat! . . .

Veselo novico povedati imam:

Zveličar vam je rojen zdaj v betlehemske
hlevčeku . . .

Čast Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji, ki so
dobre volje!

Božični Jezušček.

Krasen Božični dar našim zastopnikom.

ČASTITI GOSPOD: Priloženo boste našli ček v znesku \$90.00. Mislil sem in mislil, kako bi kaj storil za čast Marijino in za prosep lista Ave Maria. Slednjič sem sklenil, da bom dal vsem zastopnikom in Vašim sotrudnikom, ki Vam pomagajo pri Vašem delu za razširjenje katoliškega tiska, mal dar za praznik brezmadežnega spočetja. In sicer naj bi dobil vsak lokalni zastopnik in zastopnica po en rožni venec Marije Sedem žalosti. Prosim, preskrbite toraj za ta denar trpežne rožne venčke in primerne tej svoti, blagoslovite jih in jih potem razpošljite tako, da ga bo vsakdo dobil za Marijin praznik Brezmadežnega spočetja, za ta praznik Marijine največje slave in sicer v priznanje za njih težko in požrtvovalno delo za čast Marijino.

Toda pri tem daru imam pa še drug, višji, duhovni namen. Na ta način želim, da bi se razširilo češčenje Marije Matere sedem žalosti, ki je tako tolažilno za vsakega, ki ga prav razume. Pojasnite vsem, kako se ta rožni venec moli. Prepričan sem, da sem storil veliko dobro delo za blagor bližnjega in čast Marijino.

Častitam Vam pa na Vašem krasnem in neustrašenem delu za čast Marijino in za blagor našega ljudstva. Naj Vas Marija podpira še nadalje, kakor do sedaj. Vam zvesti naročnik

* * *

Mi se temu blagemu dobrotniku, ki noče biti imenovan prav iskreno zahvaljujemo za njegovo krasno misel. Poslali smo vsem zastopnikom ta dar, kakor nam je naročil in upamo, da so ga vsi zastopniki že dobili. Ako bi ga ne, naj se takoj priglasijo.

Razlago rožnega venca Marijinih sedmerih žalosti prinašamo na drugem mestu. Matere in žene, ki so v materinem društvu, imajo poduk o tem rožnem vencu v njih društvenem obredniku. Naj Marija blagoslavlja tega blagega dobrotnika.

Uredništvo.

VABILO NA NAROČBO.

"Dajte nam več povesti v "Ave Maria!" je splošen klic naših naročnikov.

Naš odgovor je: Dragi naročniki, z veseljem! In za prihodnje leto res že pripravljamo celo vrsto najkrajših povesti in povestic, s katerimi bomo zabavali svoje čitatelje. Za prihodnje leto se pripravljamo, da bo list "Ave Maria" po obliki in vsebini tak, kakoršen še nikdar ni bil do sedaj.

Pred vsem pa opozarjamo na krasen zgodovinski roman "Šentjernejska noč" katerega pripravlja za "Ave Maria" naš neumorni pisatelj, Rev. J. C. Smoley, kar bo nekaj, česar v slovenščini še nimamo. Marljivi gospod pisatelj nam je poslal prvi del tega romana v celoti. Pregledali smo ga in v resnici rečemo, da bo to najlepši roman, kolikor smo jih kedaj prinesli v listu "Ave Maria."

Ta roman popisuje v krasnih potezah iz zgodovine ono strašno noč, ki stoji v zgodovini sveta kot ena najkrutejših in najbolj krvavih noči, ko je eno noč izgubilo življenje veliko tisoč ljudi. Sovražniki katoliške cerkve dolže te krute noči katoliško cerkev. Pisatelj tega romana pa v jasnih, zgodovinsko dokazanih dejstvih dokaže na tej povesti zelo jasno, kedo je krivec te noči in kako velika je krivica, katera se dela katoliški cerkvi, ako se njo dolži, da je kakorkoli v zvezi s to krvavo nočjo.

Zato rojaki širite "Ave Maria!" Komur jo boste priporočili, da si jo bo naročil, vsak Vam bo po nekoliko številkah prihodnjega letnika že samo radi tega romana hvaležen.

Vsak nov naročnik dobi brezplačno "Koledar Ave Maria" za leto 1922.

Te dni smo razposlali kovertice vsem našim prijateljem in naročnikom s ponižno prošnjo, da bi nam pomagali plačati naše dolgove s tem, da bi nam poslali vsak po svoji moči kak primeren božični darček.

Letošnje leto je bila najtežje v zgodovini našega

podjetja. Ker ljudstvo ni delalo tudi ni moglo pošiljati naročnine, kakor druga leta. Na stotine pisem smo dobili, kjer so nas naši naročniki prosili, naj počakamo in naj jim lista ne ustavimo, ker bodo vse poravnali, kakor hitro bodo bolje zaslužili. Kaj smo hoteli, kakor da smo upoštevali te prošnje. Toda delavci hočejo svojo redno plačo, papirnice zahtevajo redno svoje plačilo za papir. Stroški so bili velikanski. Da, težki viharji so se zbrali sredi leta nad našo glavo, ki so pretili uničiti naše dolgoletno delo. Ljudje, ki ne vedo, kaj pomeni žrtev za dobro stvar, ki nimajo smisla žrtvovati, trpeti in tudi stradati za Boga in božjo stvar, za Marijino čast, so poskušali, kako bi nas uničili. Toda kakor doslej še vselej, tako je tudi zlasti letos Marija očitno pokazala, kako čuva nad svojim podjetjem. Vse mahinacije proti nam so padle v nič, smo srečno premagali. Dotični nasprotniki so izgubili priliko delati za to vzvišeno delo, Marija ne mara več njih dela, podjetje pa gre naprej in sicer od dne do dne bolj krepko, nazaj na staro pot napredka in navdušenega dela za Boga, Marijo in narod.

Imamo še nekaj malo dolga na papirju in na hiši, ki bi ga radi prej ko prej pokrili. Dragi naročniki, ali bi nam ne hoteli priskočiti na pomoč vsak s kakim malim primernim darom za Božič?

Vsak najmanjši dar bomo z veseljem sprejeli, vsak bo krepka pomoč, samo ako vsakdo da, ako vsak naročnik stori vsaj nekoliko.

Zato, prijatelj, ali si že odposlal svoj dar? Ali misliš, da bi ne mogel utrpeti tudi ti kaj? Veš, kaj? Takoj sedajle, ko to čitaš, sedi in pošlji kolikor moreš. Daj to v čast Mariji, v čast svoji dobri materi, v čast tisti Materi, katero boš zaupno klical na pomoč v stiskah posebno na zadnjo uro. Spomni se njenega dela! Žrtvuj nekoliko in v tolažbo ti bo takrat. Marija se bo takrat tebe spomnila, ko boš ti v stiski.

Uprava lista "Ave Maria."

P. Krizostom:

ZDRAVA BODI, ČISTA DEVA!

Zdrava bodi, čista Deva,
zdrava, zdrava milijonkrat,
tolažba vseh nedolžnih src!

Marija, Marija,
podeli mir z višin in blagoslov!

Nasiplji lilij belih
na pota v večni raj,
ljubezni svete kelih,
ščit dobre volje daj,
višin nebeških jasna Zvezda,

Gospa brezmadežna!

Zdrava bodi, čista Deva,
zdrava, zdrava milijonkrat,
tolažba vseh potrlih src!

Marija, Marija,
olajšaj nam poskušnje ljuti boj!

Nebeško moč podeli
in v dušah nam kraljuj,
veselja vir naseli,
bolestna srca čuj,
višin nebeških jasna Zvezda,

Gospa brezmadežna!

Rojstvo Odrešenika.

Božična pravljica.

Fr. Blanko.

V bornih jaslicah je ležalo v sve-
ti noči božje dete. Spoštljivo
so stali pastirji okrog jaslic, začu-
deni možje in dečki. Videli niso nič
drugega kakor prelepo spavajoče
dete, — a angelj iz nebes jim je o-
znanil, da je to dete obljubljeni Od-
rešenik sveta.

Okrog jaslic pa niso stali samo
začudeni pastirji in ponižno molili
božje detece, ampak je bilo tamkaj
zbrano tudi brezštevila angelov, ka-
terih pa pastirci niso videli.

Ti angeli so pa videli s svojimi
nadnaravnimi očmi v tem detetu
neizmerno več, neizmerno višje ka-
kor so mogli videti pastirji s svoji-
mi človeškimi očmi. Videli so ne-
beško svetlobo svetiti iz neba, ki se
je ljubko igrala okrog majhne de-
čkove glave v jaslicah. Slišali so
tudi besede, ki jih majhne ustnice
deteta niso izgovarjale, a vendar so
jih slišali dobro in razločno. Vide-
li so tudi nevidne migljaje in po-
velja roke božjega deteta, one roke,
ki je segla do zadnjih zvezd na ne-
besnem oboku, ki jih ni videlo še
nobeno človeško oko; ki je segala v
najgloblje koticke morske globi-
ne, ki je ni premeril še noben člo-
veški otrok, tiste božanske roke, ki
giblje vrhove daljnih pragozdov, ki
da človeškim srcam življenje in ga
vzame.

Tiho povelje izide iz oči božan-
skega deteta angelom, ki so klečali
okoli jaslic. Bilo je povelje, da naj
se povrnejo v veličanstvo Očeta v ne-
besih. Vsem angelom je bilo dano
to povelje, le dvema ne in vsi so se
vzdignili proti nebu, le ta dva ne.
Ostala sta pri njem. V globoki po-
nižnosti sta sklonila glavo in tako
ostala.

Tiho je ležalo božje dete, kakor
da bi spalo. Njegovi ustnici se ni-
sta premaknili — a vendar sta da-
jali tema dvema angeloma novo po-
velje. Eden obeh angelov je bil an-
gelj ljubezni, drugi pa angelj moči.

In dete v jaslicah je govorilo o-

bema: "Oče mi je dal vaju za slu-
žabnika, da prinesem svetu, kar po-
menita vajini imeni in kar naj vi-
dva varujeta in čuvata. Ali jaz no-
čem, da bi drugi služili meni, am-
pak hočem biti sam služabnik vseh.
Pojdita torej, pojdita! Potujta se-
daj, potujta! Pojdita in prepotuj-
ta. vesoljni svet, dokler ne najdeta
najgloblje ljubezni in najvišje
moči, ki jo je zemlja kedaj videla—
potem se povrnita domov k Očetu.

In oba angela sta se z globokim
poklonom poslovila in odšla.

* * *

Angelj ljubezni uzame v roko
potno palico in se napoti križem sve-
ta, da najde najglobljo ljubezen, ki
je mogoča na svetu.

Šel je najpoprej v mesta in ne-
vidno hodil po mestnih ulicah. Ne-
vidno je stopal v hiše mest, ter ho-
dil med njihovimi prebivalci.

A nikjer ni našel prave ljubezni,
povsod pa nevošljivost, mržnjo, pre-
pir in sovraštvo, ki razjeda družin-
sko in lastno življenje.

Našel je sicer povsod tudi ljube-
zen. Ono ljubezen, ki nosi samo
bliščeči kinč prave ljubezni, pa je
nevredna kraljevskega diadema. Na-
šel je ljubezen, ki se valja po ze-
meljskem blatu, ker je opojena čut-
ne lepote in se ne more vzdigniti
proti zvezdam.

Pa potujoči angelj je našel tudi
plemenito ljubezen. Našel je ljube-
zen, ki iz srca dobrega očeta in lju-
beče matere prede skrivnostne niti
v srca otrok. Našel je ljubezen, ki
se zlatimi vezmi veže srce zaročen-
ca in zaročenke, ljubezen, ki zveže
moža in ženo z nerazvezljivo vezjo
požrtvalne zvestobe v sreči in v
nesreči na tem zemeljskem potova-
nju. Našel je ljubezen, ki veže u-
čenca na plemenitega učitelja, da
mu ostane nepozaben za celo živ-
ljenje. Našel je ljubezen, ki str-
ne srca v prijateljski ljubezni
v življenju in v smrti, da, našel je

biser ljubezni, ki neugasljivo gori v
srcu ljubeče matere do njenih otrok;
vse to je našel, a najgloblje ljubez-
ni, ki je na svetu mogoča ni našel.

In tako je potoval križem sveta
ter iskal v globoki ljubezni še glo-
bokejo, v čisti še čistejo. Kamor-
koli je stopil, ostal je utisnen poseb-
ni sijaj — in tako je iskal in iskal,
da bi našel najglobljo ljubezen in
se smel vrniti k Očetu.

* * *

Tudi angelj moči je šel križem
sveta.

Stal je na Akropoli Aten, temu
čudežnemu delu iz marmorja ki ga
je moč človeškega duha izmislila in
izdelala. Ali prihodnost se je od-
prla njegovim očem. In videl je, ka-
ko bo zob časa vse te kamenje raz-
drobil . . . kako bodo ti stebri en-
krat razpočeni, razmetani in razbi-
ti . . . kako bo vsa ta lepota enkrat
sprejela poljub uničenja. Tu je sto-
pal angelj dalje in dalje — kar nam-
reč mora razpasti pred močjo časa-
to ne more biti najvišja moč na zem-
lji.

In angelj moči je stal na rimskem
Kapitolu. Videl je, kako se vlečejo
velike vojne ceste iz njega na vse
strani sveta, začenski od zlatega milj-
nega kamena, ki je kipel proti ne-
bu na Kapitolu. — In na teh cestah
je videl stopati legije, ki so si pod-
jarmile ves tedaj poznani svet. Ali
pred angelovim v prihodnost prodi-
rajočim pogledom so vstajali narod-
di. Videl je, kako se v duši teh na-
rodov vzbujajo hrepenenja po svobo-
di, kako vedno bolj in bolj naraščajo,
dokler narodi pogumno ne vstanejo.
— pripravljeni na vsako žrtev proti
divji sili in podjarmljenju in stere-
jo okove sužnosti v prah. — Ne, si-
la zmagujočih mečev ne more biti
najvišja moč, ki je na zemlji, niti
zadnja in najvišja v Rimu.

Dalje je stopal angelj. Prehodil
je vse narode in dežele, vsa mesta
in vasi. Bil je v Egiptu in gledal
veličastne piramide, bil je v Siriji,

Babiloniji, Perziji, Indiji i. t. d., a povsod je našel eno in isto, le najvišje moči ni bilo nikjer.

Kaj storiti? Stopil je v šole modrijanov Platona in Aristotela, pomešal se je med učence Epikura, poslušal je privržence Stoa. Smehljaje je poslušal angelj razlaganje človeške modrosti in se razočan otožno smejal. Poslušal je njih velike besede, njih doneče fraze — a konec je bil razprtije in prepir.

Ne tudi med modrijani ne more biti najvišja moč, zakaj najvišja moč mora ediniti, ne pa razvajati—in angelj moči je stopal dalje.

Stopil je v tihe delavnice velikih mož in junakov onih silnih časov,— v sobe mož, pred katerih nadvladajočim duhom in zmagoslavno voljo se je upognil celi svet. Videl jih je borite se s svetom in z njegovimi silami, z njegovimi močmi in z njegovo mogočnostjo . . . gledal jih je kako so zmagali. Videl jih je boriti se z lastnim jaz . . . in videl jih je, kako so omahnili in padli . . . Videl jih je boriti se s smrtjo . . . in gledal je kako se tresejo in trepetajo in kako stopa mrzel pot strahu na čela onih, ki so nekdanj ponočno stali ovenčani z lavorikami in so sedaj padli pred veličanstvom vsezmagajoče smrti. In angelj moči zastoka poln sočutja nad borno človeško veličino . . . in stopa dalje iskati najvišje moči, ki se ne ukloni pred ničemer!

* * *

Minulo je že precej let. Vse dežele sta angela že prehodila. Nekega dne je šel angelj ljubezni, še vedno iskaje najglobljo ljubezen, svojo pot. Tu zagleda po potu veliko skupino ljudi, ki se drenja okoli enega moža in ga željno poslušajo. Stopi bližje. Na uho mu udarijo besede: "Večje ljubezni nima nihče, kakor kdor da svoje življenje za svoje prijatelje." Angelj ljubezni se ustavi in poslušajo s zajemanjem. Kmalu po tem zasliši: "Pisano je: Ljubi svoje prijatelje in sovraži svoje sovražnike. Jaz pa pravim: Ljubite nje, ki Vas sovražijo in preganjajo in storite jim dobro." Velik nauk,

si misli angelj, vreden, da ostanem tukaj nekaj časa, se odpočijem in poslušam dalje tega velikega učitelja, zakaj oči so mu bile zadržane, da ga ni spoznal. Nekaj dni pozneje zasliši velike besede: "Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svoje ga srca iz vse svoje duše in iz vse svoje misli in iz vseh svojih moči; in bližnjega kako samega sebe." Kako znane, kako domače so se mu zdele te besede.

Zopet mine nekaj časa. Skrivna moč ga žene nazaj, kjer je slišal njemu tako prijetno doneče in tako znane besede. Ko se približuje že znanemu mu mestu, stopi na nizek griček, kjer je bila zbrana tisočera množica okoli nekega predmeta, ki je kipel proti nebu. In ko pride angelj blizu, vidi — Križ, in na njem viseti umirajočega. Zasmehovalno vpitje in okrutni smeh okoli stoječe množice, ki je zasmehovala križanega, mu udari na ušesa. Gnjus in groza za obide, že se hoče obrniti, da ne bi gledal dalje groznega prizora brezsrčnosti in zlobe, s katerim ljudje še umirajočega zasmehujejo v zadnjih bolečinah. A tu zadoni glasni klic s križa na njegovo uho: "Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo."

Noben blišk ne švigne tako hitro od vshoda proti zahodu, kakor se je sedaj obrnil angelj ljubezni proti križu. "Oče", tako je zaklical umirajoči . . . ali tako, kakor je izgovoril ta to besedo, jo more izreči le eden, — samo eden. Tiha groza obide angela ljubezni in gleda k umirajočemu na križu . . . in gleda, pade na kolena in zopet gleda . . . in gleda. Nebeško svetlobo vidi svetiti in se igrati okoli izmučene, s trnjem kronane glave umirajočega na Križu, kakor nekdanj, — kakor tedaj v ubornih jaslicah. Zopet vidi drugim nevidne migljaje in povelja prihajati iz te prebodene in pribite roke, ki je segala do zadnjih zvezd na nebesnem oboku, ki jih ni videlo še nobeno človeško oko; ki je segala v najgloblji kotiček morske globine, ki je ni premeril še noben človeški otrok; tiste božan-

ske roke, ki giblje vrhove daljnih pragozdov, ki da človeškim srcam življenje in ga uzame.

To vse vidi angelj ljubezni, ki je klečal nedaleč od križa. In pogled njegove duše se razširi in poglobi, tako daleč in tako globoko, da mu je bilo dovoljeno pogledati v prenehajoče srce Oderešenika in videti neizrekljivo ljubezen, ki je bivala v tem srcu. Ljubezen, ki je tako velika, da je ni zlobe, da je ne bi premagala in ni je plemenitosti, ki je ne bi presegala, in nobeno človeško življenje, katero ne bi mogla spreobrniti in poveljati. Ljubezen, ki je najgloblja, kar jo je kedaj videlo nebo in zemlja.

Zdaj je vedel angelj ljubezni, da je njegovo poslanstvo na zemlji končano in da se sme vrniti k Očetu.

* * *

Skoraj v istem času je korakal angelj moči na grič Kalvarija.

Videl je množico skupaj drveti in slišal je smeh in zasmehovanje in gledal zasmehujočo divjo množico stati okoli Križa na Golgati. Zato gre še on, da vidi kaj je. Pogleda na Križ in ne more se nagledati. Videl jih je na svojem večletnem potovanju, že mnogo, mnogo — umirati najrazličnejše smrti, a tako srčno, tako mirno in samozavestno — še nikogar. Občudovaje ga stoji angelj moči. Na enkrat odpre umirajoči svoje ustnice in vkljub neznošnim bolečinam zakliče mirno z daleč razlegajočim se glasom, "Dopolnjeno je! — Oče, v Tvoje roke izročim svojo dušo!"

Pri teh besedah se angelj moči strese, kakor se trese stoletni hrast v silnem viharju. "Oče," govoril je na križu umirajoči . . . a to besedo je izgovoril tako, kakor jo more izreči le eden, — samo eden. Tiha groza obide angela moči in gleda k umirajočemu na križu . . . In gleda, pade na kolena in zopet gleda . . . in gleda. Nebeško svetlobo vidi svetiti in se igrati okoli izmučene in s trnjem kronane glave umirajočega na križu, kakor nekdanj, — kakor tedaj v bornih jaslicah. Zopet vidi drugim nevidne migljaje in povelja

prihajati iz te prebodene in prebite roke, ki je segala do zadnjih zvezd na nebesnem oboku, ki jih še ni videlo nobeno človeško oko; ki je segala v najglobokejši kotiček morske globine ki jo ni premeril še noben človeški otrok; tiste božanske roke, ki giblje vrhove daljnih pragozdov, ki da človeškim srcam življenje in ga vzame.

To vse je videl angelj moči, ki je stal v bližini križa, le angela ljubezni ni videl in oni njega ne. Pogled obeh je bil preveč privezan na prizor na križu na Golgati. Pa tudi pogled angela moči se razširi in globi tako daleč in tako globoko, da se je daljna prihodnost odprla njegovu duši in videl je, kako stoletja prihajajo, pridejo in minejo, videl je, kako se vsi narodi zemlje zbirajo okoli Golgate in se oklepajo križa, da pri njem dobe moč potrpežljivo nositi svoj lastni križ in se od umirajočega na Golgati učiti udano v voljo božje in mirno, junaško in srčno reči: "Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo."

In angelj je sprevidel, da se morajo pred močjo križa pripogibati vsa kolena onih, ki prebivajo v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da je videl najvišje, kar zmore nebo in zemlja na nezmagljivi moči . . . na moči, proti kateri se ne more upreti nobeno pravo svobode, ker ona sama daje svobodo . . . , ki ne razdvaja, ampak združuje vse človeštvo v kraljestvo božje . . . in ki nas uči v vsakem položaju ljubiti življenje in se smrti ne bati.

To vse je videl angelj moči — in sedaj je vedel, da je njegovo poslanstvo na zemlji končano in se sme vrniti k Očetu.

V tem trenutku nagne Gospod na križu svojo glavo in umrje. Zdaj sta stala oba angela pred dušo Jezusa Kristusa, ki se je ločila od svojega telesa in so se spoznali.

Padla sta pred dušo Gospoda na obraz in ga molila, ter prosila: "Gospod, ne pošlji naju še k Očetu. Nisi hotel, da bi ti služila v življenju na zemlji . . . , pa pusti nama služiti Ti po svoji veličastni smrti.

Pusti naju zopet iti križem sveta, da ljudem oznanjujemo najglobokejšo ljubezen in najvišjo moč . . . ljubezen in moč tvojega srca, ki Te je potegnila v jaslice in pribila na križ. Dopusti nama učiti tisto ljubezen, ki življenje plemeni in tisto moč, ki premaga smrt."

Jezusova duša je govorila obema angeloma: "Pojdita in prepotujta svet in oznanujta mu najglobokejšo ljubezen in najvišjo moč ki jo je zemlja kedaj videla . . . in kadar minejo časi človeškega rodu, vrnita se domov k Očetu in Sinu in Svetemu Duhu."

In zdaj hodita dva tolažeča angela božja po zemlji, kjerkoli se oznanjuje veseli evangelij odrešenja. Angelj vseosrečujoče ljubezni in angelj vsezmagnujoče moči.

In kadar zvone ob polnoči zvonovi, stojita tudi pred teboj oba angela nebes. Angelj moči hoče blagosloviti tvoje čelo za junaški boj, angelj ljubezni pa želi globino tvojega srca in tvoje duše odpreti Odrešeniku sveta.

K Božičnemu Detetu.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

PRVA ADVETNA NEDELJA.

Bratje! Vemo da je že ura, da iz spanja vstanemo. — Rim. 13, 11.

Novo cerkveno leto!

Sv. cerkev nam čita evangelij o poslednji sodbi, ona hoče, da bi se vedno te sodbe spominjali, da bi pri vseh naših mislih, besedah in dejanjih mislili na to, da nam bo treba dajati od njih račun.

“Bratje! Vemo, ura je že, da iz spanja vstanemo”, nam kliče sv. cerkev po sv. Pavlu. Dosedaj smo živeli tja v en dan, kakor v sanjah, ne meneč se za poslednjo sodbo. Mnogi so živeli, kakor bi poslednje sodbe sploh ne bilo. Mnogi se za svoje grehe sploh niso pokorili, pač pa kopčili greh na greh. Tratili so svoje življenje, bližali se grobu in večnosti, za nebesa niso storili ničesar, celo njihovo življenje je za nebesa izgubljeno.

Kako britka zguba!

Prijatelji moji! Premišljajmo danes dragocenost našega življenja, da bi leta, ki nam še po božji milosti ostanejo, porabili v naše izveličanje.

* * *

Dragocen je čas našega življenja. Hočemo li to dragocenost poznati, vprašajmo te, ki so že odšli iz tega sveta.

Vprašajmo nebeščane! Kaj nam povedo ti?

Rekli nam bodo: Dragocen je čas človeškega življenja! Glejte, v kratkem času pridobili smo si nebesa, pridobili si večno življenje!

Kako važna resnica! S kratkim zemeljskim življenjem si lahko kupimo nebesa. Vsak trenutek našega življenja, vsaka ura, da vsaka minuta je dragocen denar, s katerim si lahko kupimo nebesa, če ta denar prav porabimo.

Zato so apostoli s tako gorečnostjo oznanjali evangelij, niso se bali in ustrašili nikakih muk; vedeli so, da je vsak trenutek njihovega trpljenja krvav denar, ki jim bo kupil nebesa.

Zato so vsi mučenici z radostjo prenašali grozne muke za svojega Odrešenika; zato so vsi sveti menihi in puščavniki delali pokoro v samoti, v molitvi in v postu, zato se je desni razbojnik, ko je v poslednjih trenutkih svojega življenja spoznal Odrešenika, skesano prosil Kristusa, da naj ga vzame k sebi v raj, ker je vedel, da ga bo ta zadnji trenutek še rešil in mu odprl nebeška vrata. Tako so svetniki porabljali čas za svoje izveličanje. Mi pa živimo, kakor da ne bi živeli, živimo, kakor da bi spali; pozabljamo na božje kraljestvo, zgublamo dan za dnevom in ne skrbimo za dobra dela za večnost! Prijatelji, cenimo dragoceni čas našega življenja!

Hočemo li poznati dragoceni čas našega življenja, vprašajmo zavržene v peklju. Kaj nam porečejo ti?

Slišimo njihovo vpitje: O Bog, eno samo minuto, en sam trenutek našega življenja nam še daj, da bi mogli s pokoro potolažiti tvojo jezo in rešiti sebe groznih muk!

Tako prosijo, a zastonj je njihova prošnja, čas milosti je za nje minul.

Kaj bi dali zavrženi v peklju za eno samo minuto njihovega zemeljskega življenja!

Kaj bi dal za njo oni bogatin, o katerem nam pripoveduje Odrešenik, da se je vedno gostil, a za večnost se ni brigal, ki je pokopan v peklju!

Kaj bi dal za eno minuto izdajalec Judež, ki je svojega Učenika iz-

dal za 30 srebernikov!

Kaj bi dal za eno samo minuto kralj Herod, ki je tako preganjal Kristusa! Dal bi celo svoje kraljestvo, nad katerim je vladal, ko bi mu bila dana le ena sama minuta za pokoro!

Toda vse je zastonj!

In glej, prijatelj moj, nam daje Bog še vedno cele dni, cele tedne, cele mesece, daje nam celo leta, da bi si pridobivali zaklade za nebo — toda mesto proti nebesom korakamo proti peklju! Mnogi izmed nas se ne brigajo za svojo dušo, skrbe le za svoje telo, kakor evangelijski bogatin; izdajajo za kratko časno veselje svojega Gospoda, kakor ga je izdal Judež Iškarijot; preganjajo, kakor ga je preganjal Herod, uničiti hočejo njegov nauk, njegovo cerkev. Da bi se obrnili k Gospodu, delali pokoro, na to ne mislijo — dokler jim dragoceni čas ne poteče, dokler ne bo prepozno, da bodo klicali, kakor zavrženci v peklju: “En sam trenutek, eno samo minuto o Gospod, nam še daj za našo pokoro!”

Da bomo znali ceniti dragocenost našega življenja, obrnimo se k sebi samim.

Glejte, kako beže dnevi, meseci in leta! Predno se zavemo, minulo je leto — in, kar je najvažnejše: Čas se ne povrne več!

Koliko let smo že izgubili!

Kako hitro se staramo, kako hitro k grobu! In ko bi živeli sto let, enkrat bo le konec našega življenja. Dolga bi bila na videz doba sto let, a ob koncu zdela bi se nam vendar le kratka. In tega časa naj bi mi ne porabili za večnost?

Rimski cesar je vsak večer premišljeval, kaj je storil čez dan dobrega. In če ni našel ničesar, je žalostno vzklinil: “Dan sem zgubil!”

Tako pogan! Mi pa, prijatelji, ki smo katoličani, ki vemo, da smo vstvarjeni za nebesa, mi moramo pa sramotno pred Bogom in pred ljudmi priznati: Zgubili smo ne le dni, ne le mesece, ampak cela leta našega življenja!

Prijatelji, vzpametujmo se! Cenimo dragoceni čas našega življenja! Naj ne mine ura, naj ne mine dan, da ne bi storili kaj za nebesa. Delajmo, dokler je čas, zakaj "Pride noč", pravi Odrešenik, "ko niko ne bo mogel več delati."

Ob pragu novega cerkvenega leta stojimo. Pričenja se z današnjo nedeljo adventna doba, v kateri se pripravljamo na prihod Gospodov na božične praznike. Naj bo celo naše življenje "advent", to je čas priprave za prihod Gospodov k poslednji sodbi. Poslušajmo besede sv. Pavla: "Noč je prešla, dan pa se je približal. Vrzimo torej od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe. Kakor po dnevi pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, temveč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa." Amen.

DRUGA ADVENTNA NEDELJA

Ko sta pa odšla, je začel Jezus govoriti množicam o Janezu. Mat. 11, 7.

Ste slišali, kako je Gospod pohvalil Janeza Krstnika. Imenuje ga kratkomalo "angelom." "Ta je, o katerem je pisano: Glej, jaz pošljem svojega angela pred tvojim obličjem, ki bo pripravljaj tvoj pot pred teboj."

Nehote se nam vrine vprašanje: S čim se je pač Janez Krstnik odlikoval, da ga je Kristus tako hvalil?

Odgovor nam da Gospod sam. "Kaj ste šli gledat v puščavo? Trs, ki ga veter maje?" — označil je s temi besedami Janeza kot moža trdnega v veri. "Ali kaj ste šli gledat? Človeka, v mehko oblečenega? Glejte, kateri se mehko oblačijo, so v kraljevih hišah" — s čemur je Kristus opozoril na strogo življenje Janeza Krstnika.

O teh dveh lastnostih hočem danes govoriti.

Rad bi i v vas vzbudil ti dve čednosti, da bi tudi vi zaslužili Gospodovo pohvalo.

* * *

1.—Sv. Janez je imel trdno vero, katero je neustrašeno spoznaval.

Vedel je, da se Bog usmili človeškega rodu in da bo poslal v raju obljubljenega Odrešenika; vedel in veroval je, da je ta doba prišla, veroval je, da je Kristus obljubljeni Mesija, in da se na njem izpolnjuje vse, kar so prorokovali o njem proroki. Zato je pa tudi, ko se je Kristus bližal reki Jordanu, javno klical: "Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta." Zato je rekel Kristusu, ko se je hotel dati krstiti od Janeza: "Meni je treba, da me ti krstiš, in ti prideš k meni?"

Glejte trdno vero Janeza Krstnika! Ni bil trs, ki ga veter sem in tja maje, bil je trden ko hrast, trden ko skala. Neustrašeno je oznanjal vero, ni se bal za vero i trpeti. Ko je videl, kako ljudje grešno živijo, jih je svaril, da naj se obrnejo k Gospodu in se s pokornim življenjem pripravijo na prihod Gospodov. Videl je grešno življenje kralja Heroda, šel je k njemu in mu rekel: "Ni ti dovoljeno imeti ženo tvojega brata!" Za to neustrašenost ga je dal Herod vreči v ječo in umoriti.

Ozrmo se pa sedaj v naše srce in vprašajmo se: Kaka pa je naša vera? Spoznavamo tudi mi svojo vero v besedi in dejanju?

Žalibog je med nami le premnogo takih kristjanov, ki so kakor trs, ki ga maje veter sem ter tja! Vsako posmehovanje in norčevanje brezverca ga prestraši, da se sramuje svoje vere, da jo celo zataji, da izda svojega Odrešenika — kakor ga je izdal Judež Iskarijot!

Ni se nam bati ječe, ni se nam bati smrti, če spoznavamo svojo vero, toda da bi se brezvercem ne zameril, marsikateri kristjan zataji svojo vero! Sramuje se, da je katoličan!

Prijatelji moji, bodite možje! Možato na dan! Pomislimo, da smo učenci Gospodovi, ki je rekel: "Slu-

žabnik ni nad gospodarjem . . ." Ako vas svet preganja, vedite, da je preganjal mene prej . . ." "Blagoslovljeni, če vas bodo preklinjali in preganjali in vse hudo zoper vas lažnjivo govorili zaradi mene; radujte se in veselite se, ker vaše plačilo je obilno v nebesih . . ." "Kdor bo mene zatajil pred ljudmi, zatajil ga bom i jaz pred Očetom, ki je v nebesih."

Prijatelji, ne bojmo se zasmehovanja brezvercev! Ne bojmo se preganjanja i takih, ki hočejo biti "dobri katoličani." Stojmo trdno, neustrašeno spoznavajmo Krista, pa bomo i mi zaslužili hvalo, s kakoršno je pohvalil Janeza Krstnika.

2. Janez Krstnik je bil strog v svojem življenju.

Poglejmo ga v puščavi, kako je živel. Oblečen je bil v obleko iz veljblodove dlake, hranil se je s koblicami in lesnim medom, tla so bila njegovo ležišče. Ni bilo li to spokorno življenje? Za svoje grehe se ni pokoril, ker Kristus ga je imenoval "angelom." Čemu se je pač tako strogo pokoril? Vedel je, da se je treba na prihod Gospodov pripravljati s spokornim življenjem; vedel je, da samopašno življenje pelje v greh.

Ozrmo se v naša srca: Kako pa je naše življenje?

Kako daleč smo od Janeza Krstnika! O samozatajevanju, o spokornosti ni duha ne sluha!

Vsak katoličan ve, da mora biti v nedeljo in praznike pri sv. maši. Naj le malo dežuje, naj le malo mraz pritisne, pa bodo pustili službo božjo; so kakor ljudje "v mehko oblečeni", katerim je pretežko, da bi za Gospoda kaj trpeli.

Vsak katoličan ve, da nam cerkev ob gotovih časih predpisuje post. Je zdrav, močan, lahko bi se postil, a post mu je pretežak! Kako drugače je ravnal naš Odrešenik, ki se je postil 40 dni in 40 noči, ki je za naše grehe trpel grozno žejo, da je na križu vzkliknil: "Žeja me!"

Janez Krstnik je bil angel, in se je tako strogo pokoril. Mi pa grešimo dan za dnevom, kje pa je naša

pokora? "Povem vam, če ne bote delali pokore, vsi se pogubite", pravi Gospod.

Posnemajmo Janeza Krstnika v življenju, pa bomo ob smrti lahko s sv. Pavlom rekli: "Dobro sem se vojskoval, tek dokončal, vero ohranil. Zdaj mi je prihranjena krona pravice, ki mi jo bo dal tisti dan Gospod, pravičen sodnik; pa ne le meni, ampak tudi vsem, kateri ljubeijo njegov prihod." Amen.

TRETJA ADVENTNA NEDELJA.

Kdo si ti?—Jan. 1, 20.

Judje so poslali iz Jeruzalema k Janezu duhovne in levite, da bi ga vprašali: "Kdo si ti?"

Na prvi pogled se nam zdi to vprašanje malenkostno, vendar pa je za nas velike važnosti. Pogosto bi morali mi vprašati same sebe: "Kdo si ti?" Ko bi si dali odkritosrčen odgovor na to, bilo bi naše življenje čisto drugače; spoznali bi, kako vzvišen je naš namen tu na svetu, spoznali bi, da je nujno potreba, da se poboljšamo in pričnemo novo življenje.

Vprašam toraj vas: "Kdo si ti?" in vam na to vprašanje tudi takoj odgovorim.

* * *

Kdo si ti?

Odgovoril mi boš, prijatelj: "Sem človek, ki mora umreti."

Ste li kedaj premišljevali to resnico?

Sem človek, obstoječ iz duše in telesa. A na dušo le prerad pozabim, živim, kakor bi duše sploh ne imel, skrbim le za svoje telo!

Sem človek, stvar Božja. Bog je moj Stvarnik in moj Gospod, jaz sem ubog črv, ki se plazi po zemlji. In vendar se temu svojemu Gospodu tako pogosto zoperstavljam.

Sem človek, vsťvarjen po božji podobi. In to božjo podobo sem tako pogosto v svojem življenju uničil in oskrnil, da sem bil bolj podoben hudobnemu duhu kakor pa podobi božji.

Sem človek, ki bo moral umreti. Nisem vsťvarjen za ta svet, ampak

za nebesa; zapustil bom enkrat ta svet in bom sojen po tem, kar bom prinesel seboj v večnost.

Ko bi imeli te resnice vedno pred očmi, kako vse drugačno bi bilo naše življenje! Kako skrbno bi se varovali greha, kako goreče bi skrbeli za dobro dela! Memento homo, quia pulvis es—Spominjaj se, o človek, da si prah in da se v prah zopet poverneš!

Kdo si ti?

Sem kristjan, katoličan. Kako srečen sem! Milijoni in milijoni še niso poznali pravega Boga, milijoni še blodijo v zmotah.

Sem kristjan. Pri sv. krstu sem postal otrok božji, dedič nebeškega kraljestva, tempelj sv. Duha. Sem katoličan; sv. cerkev skrbi za mene od zibelci pa do groba, da še onkraj groba.

In kako nehvaležen otrok sem bil, kako sem bil nezvest svojemu Učniku! Na moji duši je kri Kristusova, s katero me je odrešil; a vendar sem tega Odrešenika tako pogosto izdal kakor Judež Iškarijot! Kot učenec Kristusov imam živeti po njegovih naukih in zapovedih, a le prepogosto sem učenec hudobnega duha, mesto učenec Kristusov.

Prijatelj moj premišljaj pogosto to resnico: Sem kristjan! Sem katoličan!

Kdo si ti?

Odgovoriš mi: Sem sin—sem hči.

Dragi moj, ti li ne pride pri tem odgovoru na misel četrta božja zapoved: Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel, in da ti bo dobro na zemlji? "Proklet bodi", pravi sv. pismo, "kdor ne spoštuje svojega očeta in svoje matere." (5. Moz. 27, 16.) Pomisli, spoštuješ li v resnici svoje stariše? S kako ljubeznijo jim poplačuješ vso skrb, ki so jo imeli za te? Morda so že v večnosti; se jih li spominjaš v svojih molitvah? Nisi li teh svojih dolžnosti pogosto zanemarjal?

Kdo si ti?

Sem mladenič, sem dekle, m' odgovoriš.

Krasna mladeniška doba, krasna dekleška doba; toda krasna le, ako

je sveta. "Blagor jim", pravi Kristus, "ki so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali." (Mat. 5, 8.)

Mladič, dekleta, ozrite se v svojo dušo in se vprašajte: Ste si li ohranili neoskrunjeno krstno oblačilo?

Kdo si ti?

Sem mož, sem žena, praviš.

Težke dolžnosti sta vzela na se, dragi moj mož, draga mi žena, ko sta sklepala zakon. Pred oltarjem sta si obljubila ljubezen in zvestobo, dokler vaju smrt ne loči.

Poglejte v svoje življenje! Sta si ohranila to ljubezen? Sta si ohranila zakonsko zvestobo? Skrbiš li, dragi mi mož, kakor je tvoja dolžnost, za svojo ženo, za svojo družino? Skrbiš li ti, draga mi žena, kot dobra gospodinja zvesto za domačo hišo in tvoje drage? Prenašaš li voljno križe in težave in oslajšuješ možu težko bréme?

Kdo si ti?

Sem oče, sem mati, mi odgovarjaš. Kako velika odgovornost v vašem stanu! Izgajati imata skrbno svoje otroke, izrediti jih v strahu božjem, težak odgovor bota kedaj dajala za nje pred Bogom. Vprašajte se sedaj, očetje in matere, kako ste izpolnjevali to dolžnost? Jim li dajete dober izgled? Jih li morda ne pohujšujete s svojim govorjenjem, s svojimi dejanji? Mesto angelji varuhi ste morda pravi hudobni duh za vaše otroke.

"O stariši, ki ne uzgajate dobro svojih otrok, vi niste stariši, vi ste morilci vaših otrok", pravi sv. Bernard.

Glejte, dragi moji, kako resne misli nam daje to kratko vprašanje: Kdo si ti?

Stavimo si to vprašanje pogosto v našem življenju. Našli bomo marsikaj napačnega, to popravimo. Prišel bo čas, ko se bo naša duša ločila od telesa in stopila pred sodnji stol božji, kjer jo bo naš Odrešenik vprašal: Kdo si ti? Daj Bog, da bo vsak mogel odgovoriti: O Bog moj! Jaz sem tvoj zvesti otrok, vedno sem zvesto izpolnjeval tvoje zapovedi! Amen.

LILIJA IZ RAJA.

K.

STRAŠNA ZGUBA.

Jezus je ravno spolnil svoje dvanajsto leto starosti in velikonočni praznik se je hitro bližal.

V spremstvu svojih prijateljev in sorodnikov, odpravila sta se tudi Marija in Jožef proti Jeruzalemu. Prvič sta letos vzela seboj tudi sina Jezusa in to vsled postave, ki je določevala, da je mladi Izraelec postal dolžan spolnovati božjo postavo, ko je enkrat spolnil dvanajsto leto. Z dvanajstim letom se je moral mladenič udeleževati ceremonij bogoslužja in je moral iti trikrat na leto doli v Jeruzalem v tempel.

Ta potovanja skozi Judejo proti Jeruzalemu so bila nekaj lepega in nenavadnega. Velikonočni praznik in nekateri drugi so se mogli praznovati samo v svetem mestu. Zato so morali vsi Izraelci tja, da so jih praznovali. In oni Židje, ki so stanovali ob daljnih mejah dežele niso bili prav nič manj dolžni priti za te praznike v Jeruzalem, kakor najbližnji prebivalci okolice Jeruzalema. Ta potovanja so bila pa za veliko Židov jako počasna, ker so jih moral narediti ali peš, ali pa na počasnih živalih, kakor oslu. Le malo jih je imelo konje. Toda kaj so se ti potniki zmenili za te težave potovanja, ko so pa povsod šli z veseljem in navdušenjem, ker jih je gnala tja živa vera v Jehova, katerega so ljubili. Vsaj se tudi ljubeči sin ne straši dolgega in težkega pota,

ko gre k svojemu očetu. In pa ta krasna okolica, te krasne pokrajine, po katerih so potovali! Navadno so Izraelci zapuščali svoje domove spomladi, ko je spomladansko solnce tako prijetno, ne prevroče lilo svoje blagodejne spomladne žarke na zemljo in jo spreminjalo v krasno pisano nevesto, ki se je oblačila za sprejem svojega Boga, ko so v Palestini noči najlepše, jasne, zvečine posute z milijoni zvezda, ko je luna blizu svoje polnosti. V tem lepem času so potniki zapuščali svoje domove in hiteli proti Jeruzalemu. Ob večerih so se karavane navadno ustavile kje blizu kakega studenca in ljudje so se pozdravljali drug drugemu, dasi se morda preje še nikdar niso videli s poljubom miru in bratovske ljubezni in se utaborili drug poleg drugemu brez strahu, da bi bili drug drugemu nevarni, kot bratje, kot ena družina vsak v svojem šotoru, kjer so prenočevali. V dolgih večerih so starejši posedli okrog šotorov v najrazličnejših pogovorih in pripovedovanjih. Mladina je pa opravljala potrebno delo okrogtovarnih živinčetin okrog večerje. Dekleta so nosila vodo s studenca, kjer so jim fantje nalivali vrče in se med seboj šalili in smejali in zabavali, kakor pač to mladina še dandanes tako rada dela. Vsaj ne zna narediti kakega dela, ako je je več skupaj, da bi tam ne bilo smehu in šal in zabave. Dekleta seveda niso branile pridnim fantom,

da so jim nalivali vrče. Sramežljivo so se jim zahvaljevale in odhitele nazaj vsaka k svojemu šotoru. Nekatero družino so potem drugi dan skupaj dalje potovale. Tako se je mladina srečevala večer za večerom in se vedno bolj in bolj spoznavala. Kakor vemo, se je le prepogosto tako potovanje končalo s kako slovesno poroko v Jeruzalemu.

Pri šotorih med starejšimi ljudmi seveda so bili pogovori resnejši. Predmet teh pogovorov so bile resnejše stvari. Tu si čul, kako so gođrnjali nad stiskanjem vlade in tujcev, Rimljanov, ki so zasedli Judejo in jo zaslužnili in izžemali, kolikor so le mogli. Tu si čul, kako so si ljudje pripovedovali o velikem pohujšanju cesarjevega namestnika, ki trpi vse to na svojem dvoru, o prevelikih davkih, katere iztirjavajo rimski davkarji, o trpljenju, s katerim je Bog obiskal svoje ljudstvo. Gospodarji so govorili o bližajoči se žetvi, kako in koliko se bo letos kaj pridelalo, in kako bodo spravili žito s polja v žitnice. Čulo se je tudi, kako se vse pripravlja na vojsko, da ne bo dolgo, ko bo zopet v deželi sovražnik, kakor pač starejši ljudje znajo, vsaj vidijo dostikrat nevarnosti tam, kjer jih ni.

Ko je bila večerja končana in je bilo še prezgodaj, da bi se pozaspalo, so se dekleta spravila skupaj in iz več gruđ deklet so se oglasili večerni slavospevi in psalmi v čast Je-

hovi. Dekliškim glasovom so se pridružili fantovski tenorji in slednjič še starejših mož debeli glasovi. Tako si čul pozno v noč iz večine takih karavan svete pesmi kot večerno molitev dobrega naroda svojemu ljubljenu Bogu. Iz pesmi se je razvila slednjič kratka molitev, po kateri so utrujeni popotniki pozaspali, da si nabere novih moči za jutrajšni dan novega potovanja.

Zjutraj zgodaj so družina za družino vstajale in odhitele dalje, vsak za se, ki so se pa zvečer le prepogosto našli skupaj zopet kje pri kakem studencu in prizori prejšnjega večera so se ponovili.

Tako je bilo mogoče, da se je Izraelski narod čutil po vseh pokrajinah, tudi najbolj oddaljenih, kot ena družina, združena pod eno večno streho nebeškega oboka prepeva-joč iste slavospeve istemu Bogu v istem duhu in istem navdušenju.

Slednjič so prišli v bližino svetega mesta in ga pozdravili, ko so zagledali krasoto in veličanstvo svetega tempelja na Sionski gori. Vendar naj je bil ta tempelj tudi veličasten, da je veljal za enega izmed sedmerih čudežev tedanjega sveta, vendar, kaj je bila njegova krasota v primeri s krasoto večnega svetišča, po katerem so do sedaj potniki šli — svetišča božje narave! Kaj je moglo biti vsaj približno enako veličastnosti krasnega spomladanskega jutra, ko je solnce vsšlo kakor velikanska božja svetilka na nebeskem oboku, spremljano z nepopisno krasoto jutranje zarje in spomladanske narave, ali ko je tó solnce zvečer veličastno zatonilo v sredozemskem morju, kakor bi se šlo kopat, da bo drugi dan vstalo še lepše, še veličastnejše, še krasnejše! . .

Da, tukaj se je učil Izraelec spoznavati veličino neskončnega Boga nad njim, da je videl, kako je sam majhen, kako je sam slaboten. In ko je videl potem veličastni tempelj Sionske gore, je bil res krasen, vendar kako slab odsev neskončnega tempelja božjega.

Ko so prišli potniki k tempelju,

so našli že vse lope polne ljudstva, z najrazličnejših strani. Vse se je drenjalo in pehalo sem in tja. Tu je bil cel narod zjedinen in združen, možje in žene, bogato in revno, vse brez razlike kakor ena družina bratov in sestra ki je vse prignala sem samo ena velika misel: pokloniti se svojemu Bogu in ga priznati nad seboj kot skupnega Očeta vseh ljudi in ga prositi milosti in blagoslova še za naprej.

Leto, ko sta prišla tja Marija in Jožef z Jezusom, so bile v templju tolike množice, kakor še nikdar prej. Bila je namreč izvanredno mila spomlad. Pa še en drug uzrok je bil,

ki je prignal tisoče in tisoče več ljudi iz vseh krajev Palestine v Jeruzalem: govornice, katere so se širile vedno bolj in bolj, od ust do ust po vseh vaseh in mestih, da je namreč sedaj čas, ko bo nastopil obljubljeni Mesija.

“Da, čas je tukaj, kateri je bil napovedan po prerokih, da mora priti oni, katerega so napovedali naši očetje, katerega je obljubil Bog našim očetom, zaželjeni narodov”, je govoril duhovnik na pragu tempelja ravno, ko sta prišla tja Marija in Jožef množici poslušalcev, ki so se zbrali okrog njega.

“Da! Čul sém govornice, da je Mesija že med nami skrit in da se bo vsaki čas pokazal javno med ljudmi in nastopil ter rešil svoj narod rimske sramotne sužnosti!” je menil drugi.

“Na vsaki način ne bo dolgo več čas! Saj je kraljevo žezlo bilo vzeto od Juda! Saj je tujec v deželi! Gotovo Bog ne bo pripustil te sramote dolgo nad svojim narodom!” je pripomnil tretji.

“Jaz sem čul, da bo letos, pri tem velikanočnem prazniku naenkrat nastopil ta obljubljeni Odrešenik,” je rekel nek starček. “Zato sem se tudi jaz odpravil, da ga pozdravim in da vidim odrešenje naroda!”

“Videl sem nekega starega človeka tu v templju sinoči, ki je trdil, da je že videl Kristusa!” meni nek drug stari človek.

“Tudi pastirji so pravili, da so ga že pred leti pozdravili, ko je bil rojen v Betlehemu. Poznam prijatelja, ki je bil sam tam ono noč, ko se mu je poklonil v hlečku!” pravi nekdo drugi.

“To že ne more biti res!” meni zopet drugi. “Kako naj bo Mesija rojen v hlevu? To bo mogočen kralj in vojvoda, ki bo nastopil z veliko močjo in bo združil narod in ga rešil.”

Marija se je za trenutek vstavila pri tej gruči ljudi in poslušala te pogovore.

“O, ljudje božji, ko bi vi vedeli!” vskliknila je v svojem srcu! “Da, ko bi vi vedeli, da je res že tukaj, da je že tu v tempelju, da je ta slabotni deček tu ob njeni strani Oni, katerega tako težko čakajo!”

Toda takoj je šla dalje in v vsej svoji ponižnosti molče sledila Jožefu, ki je vedel za roko Jezusa in se prerival skozi množice dalje proti Najsvetejšemu.

Sedem dni so ostali tukaj v Jeruzalemu, da so končali velikanočne slovesnosti, da so darovali ječmenov snop in da so jedli opresni kruh, kot simbolj čistosti srca, katero bo učil njih kralj in Mesija, ko je bilo jaganje brez madeža zaklano in so ga jedli sredi svojih prijateljev stoje, opasani s svojimi pasi, kakor za pot pripravljene. Po teh sedmih dnevih so se pa začeli z drugimi množicami pripravljati za pot nazaj domov proti Nazaretu.

Nikar jim ne branite.

(Nadaljevanje)

Tako žalostnega božiča Charley še ni imel, od kar je pomnil dasi jih še ni ravno tako veliko. Kakor poparjen je hodil okrog brez pravega veselja. Mama mu je za božič kupila veliko lepih darov. Vse mu je kupila, s čemur je le malo mislila, da mu bo naredila veselje. Charley se je zveselil darov, pa njegovo veselje je bilo skaljeno, in to je opazilo tudi materino skrbno oko. Bolelo jo je. Vendar pomagati ni mogla.

"Vse veselje si skalil fantu", je rekla možu, ko sta bila sama. "Kaj je bilo treba razgrajati za nič."

"Kaj mu bom kalil veselje? Saj mu nisem naredil krivice! Ubogati pa le mora!"

"Saj te uboga, kar mu ukažeš! Kaj te še ni ubogal, to povej? Pa za tako malenkost, pa tako žaliti otroka!"

"Kaj bo to malenkost? Je to malenkost? Je to malenkost, da so mi ga že vsega zmešali s tistimi verski mi neumnostmi? Jaz ne maram meniha v hiši. Meniha pa hočejo narediti iz mojega otroka! Tega pa ne!"

Jezernikovka je videla, da je mož že popolnoma zaslepljen. Vest ji je očitala, da je tega moževega prepričanja precej sama kriva.

"Kaj boš to govoril! Ali ni boljše, če gre v cerkev, kakor če bi se okrog potikal, kakor se drugi? Ali ne vidiš, kak križ ima naša soseda s svojim dečkom? Hodil je vedno samo v publične šole. Pa sedaj? Ne gre ne v šole, noče delati, potika se po cele dni okrog, in krade. Hočeš rajše, da bo tvoj otrok tak?"

"Raje, kakor pa da bi bil verski blaznež!"

Mater je pretresla ta izjava moževa! Kolikor bolj je videla protiverski fanatizem pri možu, toliko bolj je videla, kako je to nekaj slabega in kako je človek zaslepljen.

"Kako si neumen!"

"Neumen ali ne neumen! Moj otrok ne bo verski omejenec! Sicer pa, od kedaj si pa ti poslala tako pobožna?" zbedel je ženo porogljivo.

"Kaj pobožna? Nič pobožna! Pamet, pamet!"

In odšla je v kuhinjo in trdo zaprla vrata za seboj. Bila je zelo jezna in užaljena. Moževo očitaneje, posebno pa vest, jo je pekla. V kuhinji si je obrisala solze, ki pa ni bila solza kesanja ali žalosti, temveč solza trme in jeze.

Father Francišek je opazil veliko spremembo na Charleyu in je silno želel izvedeti pravi vzrok te spremembe. Mislil je, da bo prišel gotovo Charley kaj k njemu. Toda zastonj ga je čakal. Charley ni več prišel v župnišče.

Ko je pa duhovnik le videl, da zastonj čaka, poslal je po Charleya. Charley je sicer obljubil, da bo prišel, toda ni ga bilo.

Kako je to bolelo duhovnika, je težko popisati. Sedaj je videl, da je vse upanje zastonj. Videl je, da je Charley popolnoma izpod njegovega vpljiva za vedno in da ga more samo milost božja še varovati.

"Samo molitev še more rešiti dečka!" je rekel sam pri sebi, ko je oni večer sedel pri peči in kadil svojo večerno pipico v naslonjaču predno je šel spat. "Celi dan sem ga čakal! Pa ga ni bilo!"

"Kaj ko bi šel še enkrat k Jezernikovki na dom?" si je mislil. Toda vprašanje je, če ga bo sprejela? Ko bi vsaj mogel izvedeti, kaj je bilo, da je tako naenkrat spremenilo Charleya? Ali je bilo to doma? Ali je pa morda Charley kje drugje doživel kak strašen poraz v svoji duši i v svojem srcu? Tolika sprememba ne pride brez uzroka! Da, ko bi vedel . . .

"Na vsaki način moram izvedati!" je sklenil. "Jutru po maši bom stopil k Jezernikovim in bom skušal iz-

vedeti."

In to je tudi naredil.

Jezernikovka je ravno prišla iz prodajalne, ko pozvoni nekdo pri vratih. Jezernikovka odpre vrata in v hišo vstopi Father Francišek.

"Dobro jutro, Mrs. Jezernik."

Jezernikovka je zardela do ušes. Vidna razburjenost se ji je brala na obrazu. Komaj da je odgovorila na duhovnikov pozdrav. Videlo se ji je, da ji je obisk jako neljub in da bi raje videla, da bi Fathra ne bilo v hišo. Mislila je in iskala besedi, kako bi ga hitro odpravila.

"Je Charley doma?" vpraša duhovnik.

"Ne."

"Kje pa je? Saj še danes ni šole."

"Bila sem v prodajalni. Predno sem odšla je še bil tukaj. Najbrže je šel kam ven."

"Ali bi mu rekli, da bi ga jaz rad videl danes? Imam nekaj važnega, o čemer bi se rad z njim pogovoril."

"Mu bom že povedala," je rekla Jezernikovka vesela, da se bo na tako lahek način iznebila duhovnika in je držala za kljuko, da bi odprla vrata.

"Sem že včeraj poslal ponj, pa ga ni bilo," je rekel duhovnik mirno, kakor bi ne opazil zadrege Jezernikovke.

"Ali ni bil?" je rekla z glasom, da se je videlo, da itak ve, da ni bil.

"Ni ga bilo. Kaj pa je rekel?"

"Nič ni rekel."

"Pa se mi je vendar čudno zdelo, zakaj ga ni bilo. Sploh se mi čudno zdi, kaj se je zgodilo zadnje dni z njim. Pred božičem je bil še tako vesel in je pomagal v cerkvi. Obljubil mi je, da bo prišel drugi dan k meni, pa ga od tedaj nisem več videl. Tudi ga v nedeljo nisem videl v cerkvi."

Jezernikovka je molčala. Ni vedela, kaj bi na to rekla.

"Tako sodim, da se je moralò s Charleyem nekaj posebnega zgoditi. Rad bi izvedel, kaj je bilo?"

"Očetu ni prač nič ljubo, da hodi veliko tja. Pa mu je nekaj rekel, naj ne hodi."

"A tako? Mr. Jezernik mu je prepovedal?"

"Saj veste, kakšen je. Nihče ga ne bo spreobrnil."

"Res pomilujem ubogega Charleya. Tako dober otrok bi bil!"

"Jaz ne morem pomagati", je rekla Jezernikovka, ko je videla, da duhovnik sluti, kje je uzrok.

"Oprostite, Mrs. Jezernik, kako pa je bilo? Ali ste se skregali?"

"Nismo se skregali. Oče mu je prepovedal. Raztrgal mu je jaslice, katere je prinesel od vas, mislim, in to je dečka tako ujezilo, da se tudi meni zdi ves drugi. Vendar, kakor pravim, jaz ne morem pomagati, če je pa on tak!"

Duhovnik je vedel vse. Zabolelo ga je v srce. Toraj raztrgali so mu jaslice, katerih se je tako nedolžno zveselil in s tem raztrgali srce.

"Mrs. Jezernik, zapomnite si, da se bo to britko maščevalo, da bo

morda prišel dan, ko boste obžalovali to svoje nespametno početje."

"Saj mu jaz ne branim. Brani mu samo oče!"

"Res je, samo oče mu brani. Toda, Mrs. Jezernik, kedo je kriv, da je oče danes tak? Kedo je kriv, da je Mr. Jezernik danes brezverec? Je bil vedno tak? Ali ni bil dober katoliški fant, ko sta se vzela? Ali ni še pred leti pridno hodil v cerkev? zakaj danes ne?"

"Saj mu prigovarjam! Jaz mu ne branim!"

"Morda mu prigovarjate sedaj, da si dvomim o tem. Toda kako je bilo pa preje? Se spominjate, kako sem vas večkrat svaril, da vršite svoje verske dolžnosti, da boste s svojo nemarnostjo pohujšali tudi moža? Kakoršna je žena tak je mož! Vi ste bili od nekdanj lena in nemarna v veri in takega ste naredili tudi moža. Jaz Vas dolžim, Mrs. Jezernik, da ste vi sami krivi vsega tega."

"Prosim, Father, jaz si prepovem, da bi me žalili tukaj v moji hiši! Saj Vas nisem klicala!"

"Niste me klicali in me sploh nikdar niste radi videli pri vas. Jaz

sem hodil za vami, ker sem vam hotel dobro. Toda vi niste hoteli. Spomnite se, kaj ste počeli takrat, ko sem vam prigovarjal, naj bi Charley šel v katoliško šolo. Še takrat bi bili morda Mr. Jezernika nazaj dobili, samo ko bi bili vi odločno stali na strani Charleya. Toda niste se zavedali svoje dolžnosti. Jaz s strahom in žalostjo gledam v prihodnost ubogega Charleya, ker se bojim zanj. Vse to ne bo ostalo brez posledic. Doma ste vse podrli, kar smo v srcu dobrega otroka sezidali v šoli in v cerkvi. Kar še niste, pa še boste. Toda Mrs. Jezernik, rečem vam še enkrat, pride dan, ko boste spoznali, kako ste nespametno ravnali!"

"Ven se mi spravite! V moji hiši ne bo nihče meni kaj očital! Naša vrata so vam za vedno zaprte."

"Mrs. Jezernik, da ne bo me več k vam, dokler me ne boste sami klicali. Ž Bogom!"

Zaloputnila je vrata za njim, da je celo soseda pogledala skozi okno, kaj je. Ko je videla duhovnika iti od hiše, je takoj vedela, da je moralo biti nekaj pri Jezernikovich.

Rožni venček sedmerih žalosti blažene D. Marije.

"S IN ne pozabi bolečin svoje matere", je lepo učil pobožni Tobija svojega sina, ko se je poslavljajal od nje.

Dokler se sin spominja bolečin, katere je njegova mati zanj prestala, tako dolgo ji ostane zvest tudi v ljubezni, tako dolgo jo bo ljubil, tako dolgo se bo potem tudi spominjal njenih nauk.

Enaki nauk daje tudi sveta cerkev svojim otrokom glede njih nebeške Matere Marije. Zato je bilo že od nekdanj češčenja Marijinih žalosti priljubljen predmet gorečih kristjanov. Ko so se spominjali trpljenja Gospodovega, spominjali so se vedno tudi trpljenja njegove Matere Marije.

V 13. stoletju je pa živelo v Flo-

renci sedem pobožnih mož, ki so imeli posebno ljubezen do Marije, sedem žalosti in so jo posebno radi čistili kot žalostno mater. Ti možje so prišli skupaj na gori Senario, kjer so živeli skupno redovno življenje. S tem so ustanovili red Servitov, ali služabnikov Marijinih. Ti možje so sestavili posebni rožni venček sedem žalosti Marijinih. Vse najžalostnejše dogodke iz Marijinega življenja so združili v sedem glavnih in spletli iz njih venček in potem na ta način sami Marijo čistili in to molitev učili tudi druge ljudi, ki so prihajali k njim. Tako je nastal rožni venec žalostne Matere Božje.

Ta rožni venec je sestavljen iz sedmih delov, po katerem vsakem

se moli en Oče naš in ena Čast bodi v spomin teh sedmerih Marijih žalosti, ki se premišlujejo pri vsakemu delu. Vsak del ima samo sedem Češčena Marij.

Rožni venček sedem žalosti Marijinih je narejen tako, da sledi za vsakim delom svetinjica, na kateri je utisnjena slika dotične žalosti, katero se naj premišluje tako, da treba pogledati samo slikico na svetinjici, pa se ve, katero skrivnost je treba premišljevati.

Rožni venček sedem žalosti Marijinih se moli na dva načina. Eden je tako le.

Žačne se z vsklikom:

Prosi za nas, Marija Mati sedmerih žalosti.

Odg.: Da bomo vredni obljub

Kristusovih.

Nato tri Češčene Marije in Čast.

Nato zopet isti vsklik in tako za vsakih sedem Češčena Marij.

Ker smo pri nas navajeni rožni venec moliti tako, da se skrivnosti vpletajo pri vsaki Češčena Mariji za besedico "Jezus, kateri" . . ., se sme tudi ta rožni venec sedem žalosti tako moliti.

Tako se pri vsakem teh sedmih delov vpletajo te le skrivnosti:

1. Katerega si žalostna v tempeljnu darovala.

2. S katerim si žalostna v Egipt bežala.

3. Katerega si žalostna izgubila.

4. Katerega si žalostna s križen obloženega srečala.

5. Katerega si žalostna na križu umirati videla.

6. Katerega si žalostna v naročje sprejela.

7. Katerega si žalostna mrtvega v grob spremljevala.

Drugi način je tako-le.

Kesanje. O moj edini in najljubeznivejši Gospod, glej me v tvoji najsvetejši pričujočnosti vsega(o) osramočenega(o), ko premišlujem velike in težke grehe, s katerimi sem te žalil. Prosim te iz celega svojega

srca, odpusti mi jih, kajti iz same čiste ljubezni do tebe jih obžalujem in radi tvoje neskončne dobrote jih nad vse drugo zlo sovražim in studim. Da, želim raje tisočkrat smrt pretrpeti, kakor Tebe še kedaj z njimi razžaliti in raje tisočkrat izgubiti svoje življenje, kakor pa tebe kedaj žaliti. O, moj križani Jezus, trdno sklenem, kakor hitro le mogoče svojo dušo oprati v predragoceni tvoji krvi po zakramentu svete pokore.

Tebe pa, o preljubeznjiva Devica, Mati usmiljenja in pribežališče grešnikov, lepo prosim, izprosi mi po svojih grenkih bolečinah, odpustitve grehov, po katerem tako želim. To molitev hočem opraviti v namene svetega očeta, da bom tako mogel zadobiti vse odpustke, ki so bili dovoljeni molitvi tega rožnega venca in upam na ta način dobiti odpustitve tudi vseh časnih kazni, katere sem si zaslužil s svojimi grehi.

Oče naš, trikrat Češčena Marija, Čast.

1. S tem zaupanjem v svojem srcu, premišlujem prvo bolečino, katero je prečista devica in Mati božja prestala, ko je svojega sina Jezusa v tempeljnu v naročje svetega star-

čka Simeona položila in začela iz njegovih ust besede: "Meč bolečin bo presnil tvojo dušo", s katerimi besedami je bilo napovedano trpljenje in smrt njenega sina Jezusa.

Oče naš in 7 Češčena Marij. Čast bodi.

2. Drugo bolečino je občutila prečista Devica, ko je morala bežati v Egipt, da je ušla preganjanju krutega Heroda, ki je skušal v svoji brezbožnosti umoriti njenega ljubelega sina.

Oče naš, 7 Češčena Marij in Čast.

3. Tretjo bolečino je občutila prečista Devica Marija, ko je o velikonočnem času s svojim sinom Jezusom in svojim ženinom sv. Jožefom obiskala tempelj v Jeruzalemu in je na svojem povratku naenkrat pogrešila svojega sina in ga potem tri dni po Jeruzalemu iskala.

Oče naš, 7 Češčena Marij. Čast.

4. Četrto bolečino je občutila prečista Devica, ko je svojega ljubelega sina srečala, ko je na svojih ramah nesel težki križ na Kalvarijo, da bo tam za naše zveličanje na njem križan.

Oče naš, 7 Češčena Marij. Čast.

5. Peto žalost je občutila prečista Devica, ko je gledala, kako je bil

PILGRIMS AT THE SHRINE OF OUR LADY OF CONSOLATION, AT CAREY, OHIO. AUG. 14, 1921.

njen ljubi sin na lesu sv. križa vzdignjen med nebo in zemljo, kako mu je lila sveta kri iz številnih ran in kako je slednjič po treh urah umiranja nagnil glavo in umrl.

Oče naš. 7 Češčena Marij. Čast.

6. Šesto žalost je občutila prečista Devica, ko je bilo srce njenega mrtvega sina na križu prebodeno s sulico, vzeto potem s križa in položeno nji v njeno prečisto naročje.

Oče naš. 7 Češčena Marij. Čast.

7. Sedmo žalost je občutila prečista Devica Marija, naša gospa in po-

sebna priprošnjica svojih služabnikov in vseh ubogih grešnikov, ko je videla, kako ji je bilo presveto Telo Jezusovo vzeto in v grob položeno.

Oče naš. 7 Češčena Marij. Čast. Očenaš.

Nato se moli tri Češčena Marije v čast solzam, katere je Marija prelila pri svojih bolečinah v namen, da bi nam po teh solzah Marija sprosil milosti prave, srčne žalosti nad našimi grehi in da bi dobili odpustke, ki so podeljeni za to molitev.

Vs.: Prosi za nas Marija, mati

sedmerih žalosti.

Od.: Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo!

Prosimo Te, o Gospod Jezus Kristus, naj nam bo po tvojem usmiljenju prečista Devica Marija, naša Mati, katere prečisto dušo je ob uri tvojega trpljenja presunil meč bolečin, sedaj in ob uri naše smrti naša priprošnjica. Po Tebi, Jezus Kristus, Zveličar sveta, ki z Očetom in svetim Duhom živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Naš božični dar.

Rev. J. Trunk.

Čas pred prihodom zveličarja je bil čas pričakovanja in hrepenenja. Človeštvo je zapustilo pot pravice. Izgubilo je svojega Boga, obrnilo mu hrbet, a neskončno usmiljeni Bog človeštva ni zapustil, temveč se ga je usmilil ter mu v bodočnosti pokazal svetli žarek zopetnega odrešenja. Sicer je izvolil le eno ljudstvo, Izraelce, da bi gojilo to u-

panje, a vsaj v temi so čutili ta up tudi drugi pravični in pričakovali neko odrešenje, kakor je razvidno iz spisov raznih mož tudi med pagani. Vsa ljudstva so nekaj pričakovala, po nečem hrepenela, dokler se to hrepenenje ni usresničilo, ko je na betlehemskih poljanah zadonela angleska pesem: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji." O-

pravičeno moramo torej trditi, da so vsi narodi imeli svoj advent, čas pričakovanja. Advent je minul, upanje se je uresničilo. Pričakovani je prišel, božje dete se je rodilo, napačil je božični dan.

Da mnogi še vedno pričakujejo in še niso doživeli in okusili sladkosti božičnega veselja, je morda njih lastna krivda ali so pota božjih skrivno-

Kazimir Zakrajšek O. F. M., voditelj romanja.

sti. Vemo, da pride tudi k njim enkrat božični dan, saj imamo zagotovilo večne Resnice, da bode en hlev in en pastir.

Pustimo pa ta ljudstva, ki so še vedno v temi in priporočimo jih božjemu usmiljenju, ki se je izkazalo nam, obrnimo se na nas same. Ali ni med nami še mnogo adventne teme, morda celo nič hrepenjenja in prav gotovo nobenega božičnega veselja?

Od kod to? Ali je krivda morda pri Bogu? Odločno moramo povdarjati: Ne! Komur je med kristjani Božič samo praznik brez božičnega veselja, ta je temu sam kriv. Ako sije na jasnem nebu pomladansko solnce in koga ne ogreje, temu ni solnce krivo, temuč krivda je pri človeku, ki gre izpod solnca, in se ne pusti ogreti. O pravem božiču je prisijalo Solnce Pravičnosti s pomladansko toploto in svetlobo na svet. In ako krščanstvo posamezne ne ogreje, če ostanejo mrzli, v temi, v zimi, je krivda na njih strani.

Človek je svoboden obrne se lahko proti solncu s tudi od njega. Bog človeka ne sili, temveč samo vabi. Svetovni dogodki zadnjih let so prinesli nad krščanski svet mnogo teme, neizmerne gorja, ki pa le raste brez upa, da bo izginilo. Krščanstvo je skoraj, da pozabilo na božično veselje, na pesem — mir ljudem na zemlji, zato je postalo mrzlo, temno, brez veselja, brez nad, ker v velikem obsegu brez vere na čudovito božično dete.

Kakor narodom se godi tudi posamezniku, ako nima adventa in nič božičnega veselja. Ne pridružujmo se tem nesrečnim. A kako more človek tako zabresti, tako živeti, brez božičnega veselja?

V življenju sv. Jeronima beremo mično dogodbico. Da bi vedno užival sladko božično veselje, je ta svetnik bival tik betlehemskega hleva, tam molil, delal in se vsak dan pogovarjal z nebeškim detetom. Neki božični dan je govoril: "Oh, Jezušček, kako ležiš na trdem, koliko trpiš za mene. Kako naj ti to povrnem?" Dete mu odgovori: "Jeronim

Rev. Dr. Hugo Bren O. F. M., Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M., Rev. Benvenut Winkler O. F. M. Uredniki: "Ave Maria", "Edinost" in "Glasnika Presv. Srca Jezusovega."

moj, ničesar ne zahtevam, samo da poješ: Slava Bogu in mir ljudem. Saj bom še več trpel na vrtu, še bolj na trdem ležal na križu." Svetnik govori dalje: "Nekaj ti moram dati, ljubo dete, dam ti svoj denar." Dete odvrne: "Nebo in zemlja sta moja že od prej. Daj denar revežem

in dal si ga meni." Jeronim pravi: "Rad dam, a tudi tebi moram nekaj darovati, drugače mi počí srce od samega gorja." Tu odvrne božje dete: "Ko tako želiš meni nekaj darovati, ti povem, kaj mi podari: Daj mi svoje grehe, svojo pekočo vest, svoje pogubljenje." "A kaj hočeš s tem početi", uprašá Jeronim dete, katero mu odgovori: "Tvoje grehe hočem naložiti na svoje rame, uzeti ti pekočo vest in odvrniti ti pogubljenje." Svetnik začne srčno jokati in zaihti: "Oh, dete, sladko dete! Kako ganeš moje srce! Mislil sem, da hočeš kaj dobrega, a hočeš vse, kar je na meni slabega. Vzemi moje in daj mi tvoje, tako mi bo pomagano za večnost."

To je božični dar, ki ga sladko dete zahteva od nas, ako hočemo okusiti božično veselje.

Strašno prime včasih nas "Amerikance" spomin na staro domovino, a nič manj silni spomin na veselje božične radosti, ko smo bili še otroci. Kako uprašujemo otožnih src: "Dežela ljuba, kje ležiš, ki jezik moj mi govoriš?"

Tako tudi: "O ljubo veselje, kje si doma, povej, kje stanuješ moj ljubček srca?"

Ta otožnost, to domotožje gre po letih naše nedolžnosti, ko smo kot otroci klečali okoli jaslic in se sladko pogovarjali z nebeškim detetom. Kako je tedaj žarelo in greló nebeško solnce. In sedaj? Ta tema, tako hladno, mrzlo!

Prinesimo, da nam vsem zasije sladko solnce, nebeškemu detetu, Jeronimov božični dar,—naše grehe.

Ako se še nisi spovedal v adventu, stori to takoj in zopet bode zasijalo Solnce.

Božični praznik.

Rev. J. C. Smoley.

Pojdimo do Betlehema in pogledimo to reč, ki se je zgodila, ki nam jo je oznanil Gospod.—Luk. 2, 15.

Sv. Gregor, papež, začel je en božični praznik svojo pridigo s sledečimi besedami: “Ne pričakujte od mene danes dolge pridige in globokega premišljevanja. Božja ljubezen se razliva danes v vaša srca v obilici po treh sv. mašah in bojim se, da bi moje besede vaši pobožnosti le škodile. Zadoščalo bo. če v duhu pademo na kolena pred novorojenim Odrašenikom in poslušamo nauke, ki nam jih ob svojem rojstvu daje.”

Dragi moji, rojstvo Gospodovo samo nam pove le premnogo, radi se sami v tišini zagloablamo v skrivnost današnjega praznika. Naj tudi moje premišljevanje ne bo predolgo, opozoriti vas hočem le na nekatere dogodke ob rojstvu Gospodovem. Popeljem vas v duhu v Betlehem, vsaj so tudi pastirji govorili drug k drugemu, ko jim je angel oznanil Gospodovo rojstvo: “Pojdimo do Betlehema in pogledimo to reč, ki se je zgodila, ki nam jo je oznanil Gospod.” V mislih se vtopimo v to dobo in predmet našega premišljevanja naj bodo:

- 1.—angeli,
- 2.—pastirji,
- 3.—Marija in
- 4.—Kristus.

* * *

1.—Nedaleč od Betlehema so čuvali, pastirji svoje črede. In glej angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba božja jih je obsvetila in so se silno zballi. In angel jim je rekel: Nikar se ne bojte; kajti glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo vsemu ljudstvu; ker danes se vam je rodil Zveličar, ki je Kristus Gospod, v mestu Davidovem.

Danes se je vam rodil Zveličar! To je bila beseda, ki je napolnila pastirje nezmernim veseljem! To je bila beseda, ki je šla od ust do ust do najzadnjih krajev sveta! To je

beseda, ki i naša srca napolnjuje z radostjo, posebno ko prepevamo krasne božične pesmi!

Danes se je vam rodil Zveličar! S tem je povedano vse. Kako so hrepeneli narodi, da bi kdo prišel z nebes in jih poučil, kaj je resnica, kako se morajo obnašati proti Bogu, kaj imajo storiti, da bodo srečni na svetu in v večnosti. Hrepeneli so po Zveličarju Judje: Rorate coeli desuper!, hrepeneli so po njem po-

Dr. J. Seliškar, Cleveland, Ohio.

gani. Povsod so vladale zmote. Sedemsto let pred njegovim rojstvom je speval prorok Izaija: “Vstani, razsvetli se je Jeruzalem, kajti prišla je tvoja luč in slava Gospodova, je vzšla nad teboj.” A tudi poganom je imela zasvetiti ta svetloba, kakor je prorokoval Izaija: “In bodo hodili pogani v tvoji svetlobi!” Danes je prišla ta luč z neba; ni se nam več bati, da bi človek, ki je v resnici dobre volje, še nadalje blodil v temi in zmotah: Danes se nam je rodil Zveličar!!

Še več! Kako so hrepeneli narodi, da bo kdo prišel in jim odzvel

težo grehov! Posamezniki in celi narodi so čutili, kako jih težijo greh. Poganski narodi so hoteli uto-lažiti jezo božjo z ljudskimi žrtvami: tisoče in tisoče otrok in odraslih je izkrvavelo na njihovih oltarjih. Judje so zažigali klavne daritve. A čutili so, da te daritve ne zadoščajo, da je treba pomoči od zgoraj. In to pomoč od zgoraj je videl v duhu prerok Izaija: “Bog sam bo prišel in vas rešil”, videl je v duhu, kako se bo rodil: *Parvulus natus est nobis* (Is. 9, x) et *filius datus est nobis*. “Dete nam je rojeno in sin nam je dan”.

Danes je stopil ta napovedani Zveličar z nebes na zemljo, danes se je nam rodil!

Se naj li čudimo, če so se radovala i nebesa, da je angel sam vzpodbujal pastirje k radosti: “Oznanjam vam veliko veselje?” Se naj li čudimo, da so pristopile množice nebeske vojske, trume angelov slavečih Boga: “Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem dobre volje!”

Kaj si bomo izbrali mi iz te prikazni angelov in njihovega oznanila? Kaj drugega kakor tudi radost! Da radost naj napolni i naša srca in naše misli! Naj naša duša z angeli vred prepeva: Slava Bogu na višavah, ker rodil se je nam Izveličar!

2.—Pastirji, sem rekel, bodo predmet našega premišljevanja.

Začuden so zrle na angelske množice, začuden poslušali radostno vest. Angel jim je pa tudi povedal, kje bodo Zveličarja našli: “Rodil se je vam Zveličar v mestu Davidovem. In to vam bodi znamenje: Našli bote dete v plenice povito in v jasli položeno.”

In kaj so storili pastirji? Rekli so drug k drugemu: “Pojdimo do Betlehema in pogledimo to reč, ki se je zgodila, ki nam jo je naznanil Gospod.” In so šli. Evangelist pravi: “In so prišli urno, in našli Marijo in Jožefa in dete v jaslih ležeče.”

Niso odlašali, ampak hiteli so. Pu-

stili so čredo in hiteli k Gospodu. Zveličar se je vam rodil, to je bila beseda, ki je obvladala vso njihovo misel, vso njihovo srce, vso njihovo dušo. Storili so to, kar so pozneje storili trije modri iz Jutrovih dežel: pustili so svoj tron, pustili svoje podložne, in se podali hitro k Gospodu. Storili so to, kar so pozneje storili apostoli, ko jih je Bog poklical k sebi: pustili so svoje domove, pustili svoje mreže, pustili so vse, kakor je rekel Peter Gospodu: "Mi smo pustili vse in šli za teboj."

Dragi moji, kaj nas uče pastirji? Storimo to, kar so storili sami. Za Kristom pojdemo, za Kristom hodimo! Krista spoznavajmo, Krista častimo, Krista ljubimo! In če bi nas hoteli odgnati, zavesti od Krista, pustimo vse, kar bi nas vtegnilo od njega ločiti. Kristus je edina naša rešitev, on sam naš pokoj za čas in večnost!

3.—Ozrimo se sedaj na **Marijo, našo mater!**

"In je porodila svojega prvorojenega Sina in ga je povila v plenice in položila v jasli." Nad temi jaslmi je bila sklonjena Marija, Mati božja, v nezmerni radosti, sreči, v globoki hvaležnosti in ponižnosti.

Je li bila ta Marija navadna žena? "Blagoslavljen med ženami", pozdravil jo je angel, ko ji je prinesel radostno vest, da bo postala Mati božja. "Blagoslavljen med ženami", pozdravila jo je teta Elizabeta. "Odkod to, da pride Mati Gospodova k meni?"

Marija je bila najsvetejša mati, in

radi te svetosti zasluži naše posebno čiščenje. Te roke, ki so božjemu detetu pripravljale plenice, so bile svete roke! Ta usta, ki so poljubovala božje dete, so bila sveta usta! To srce, ki je pritiskalo božje dete

Dr. J. W. Mally, Cleveland, Ohio.

k sebi, je bilo sveto srce!

4.—Obrnimo se pa sedaj še k detetu, nad katerim je sklonjena Mati božja: **k Jezusu Kristusu, Sinu božjemu.**

Sv. Janez evangelist pravi: "In beseda je meso postala in med nami prebivala . . . in smo videli njeno slavo, polna milosti in resnice."

Da, poln milosti in resnice je bil naš Zveličar!

Poln milosti je bil že v jaslih. Njegov ročice so bile sicer majhne, a

v teh ročicah je bilo za nas celo srce. Majhno je bilo njegovo srce, to srce je imelo ljubezen, ki je obšla mala celi svet.

Prijatelj moj! Je li mogoče, da ostal še nadalje hladem, mrzel svojega Zveličarja, ko slišiš to? Je li mogoče, da bi ga ne ljubil s celim srcem, s celo dušo? Je li mogoče, da se hočeš pridružiti k Herodem, ki navidezno sicer trdijo, kor kralj Herod nasproti trem drim, da hoče iti molit novorojenega Zveličarja, da so dobri katoličani, ki pa vkljub svojemu katoličanstvu rujejo proti cerkvi, proti duhovščini? Se li hočeš pridružiti njim, ki so "katoličani" samo na Božič in na Velikonoč, ki se sicer za cerkev ne zmenijo? Se li hočeš demo li pajdašili s temi, ki hočejo pregnati Zveličarja iz srca, iz duše?

Videli smo ga, pravi sv. Janez, prava resnice. Da, resnico nam prinesel. In če smo tako nesrečni, da smo izgubili resnico, pri kom bomo iskali? "Jaz sem pot, resnice in življenje", pravi Gospod.

Prijatelj moj, skloni se v duhu nad jaslmi in premišluj, kako hočeš bodoče živeti. Tu se učimo: Edin le pri Kristu je milost, edino le pri Kristu resnica!

S čim naj končam današnje besede? Končam jih besedami, s katerimi so angeli končali svojo radostno novico; kličem iz globočine svojega srca: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje." Amen.

Solčni žarki najboljše zdravilo.

Rev. J. Plaznik.

Nekega poletnega dne se je zdravnik Gerard resno poškodoval. Roke si je hudo opraskal in koža je visela od njih. Takoj je izpostavil roke solnčnim žarkom. Kmalu je prišla iz ran prozorna, gumijasta tekočina, ki je rane pokrila in varovala. Zdravnik je zelo pridno rabil to naravno zdravilo in v nekaj dneh so bile roke zdrave in tudi večje

brazgotine so zginile.

Profesor Dr. Williams je uporabil solnčne žarke, da je zdravil z njimi prenapete žile. Zdravilna moč solnčnih žarkov se je pokazala v tem slučaju na čuden način. Več tednov je profesor nosil opanke brez nogavic. Gole noge je izpostavljaval solnčnim žarkom. Sčasoma so zginile vse bolne žile, le tam ne, kjer so

bila jermena, da solnce ni prodrl skozi. Tudi tam so izginile, ko je izpostavil solncu popolnoma noge.

Ribiči zdravijo rane s tem, da držijo rane mirno en palec pod morskogledino, tako, da jih solnce obseva. Na ta način se rane zelo hitro zaceljujejo.

Dokazano je, da solnčna luč umori bakterije. Opazili ste že, da se

ra mah in gobe le v temnih kle-
 Kar zdravniki delajo s karbolno
 in judoformom, solnce lahko
 opravi.
 ni deli telesa, na katere sije
 ce, postanejo rudeči, ker kri sili
 Na ta način se isti del telesa
 hrani in ozdravlja, naredi se
 koža in gnoj se hitreje odstra-

nja.

Solnčni žarki so tudi dobri za su-
 šenje ran. Moderno zdravilstvo sku-
 ša nesnago hitro odstraniti iz rane.
 Ko se rana posuši, nimajo bakterije
 več hrane. Solnčni žarki so boljši,
 kakor vsaka obveza. Rana se posu-
 ši in se pokrije s svetlo, tanko skor-
 jo, katera je veliko vredna, zlasti pri

opeklinah.

Vsako naj bi vporabljal to čudo-
 vito, naravno zdravilo. Rano je tre-
 ba, če le mogoče, vsak dan izposta-
 viti solnčnim žarkom za par ur. Po-
 tem je treba rano pokriti z lahko ob-
 vezo.

Solnčni žarki so naravno in naj-
 boljše zdravilo za rane.

Jaslice.

Rev. J. C. Smoley.

se obrača in hiti k Njemu, ki leži v
 jaslicah, vse ga hvali in slavi; od
 vseh sprejema Dete, Sin božji v ja-
 slicah, češčenje in obljube, prisege
 zvestobe in spoštovanja.

Pustite, da hite otroci k jaslicam,

naj se vesele in radoste pri podobah,
 četudi se marsikaj za tisoč ali dva-
 tisoč let ne vjema; ne smejte se —
 vse ima svoj pomen; tudi mi sami
 želimo, da bi bila naša podoba med
 temi, ki so zbrani okoli jaslic.

D. Scotus, frančiškan, brani Brezmadežno

omu se ne taja srce, če stoji ali
 pred božičnimi jaslicami —
 si je nedolžen otrok ali pa sivo-
 starček — in gleda na neme po-
 na osla, na volička, na ovčice,
 neokretne velblode, na pastirje,
 in meščane, možke in ženske,
 našli svoj prostorček v jasli-
 Komu ne stopajo pred oči nje-
 mlada leta v njihovi nedolžno-
 Veliko bolj pred jaslicami ka-
 pa pod božičnim drevescem. Ja-
 so znamenje vere v Božič, bo-
 drevesce je znamenje veselja
 radosti. Na božičnem drevesu vi-
 dje in razni darovi svetnega ve-
 v; v jaslicah leži božje Dete, le-
 ete, leži Jezušček; Jožefa in Ma-
 najdeš pri njem. "Toda", rekel
 marsikak modrijan in vihal nos,
 jaslicah stoji marsikaj, kar ne
 a tja. Čemu toliko ovac, čemu
 be beračev, pastirjev, raznih
 elcev, čemu jezera in ribnjaki
 ami in labudi, čemu krave in
 čemu konji in psi, čemu možje
 enske, čemu otroci in sivolasi
 ki? Vsaj vendar tega vsega ni
 pri rojstvu Kristusovem?" —
 nost nam na to ne da odgovora,
 pa ga nam da vera; ona nam
 ri: Vse to ima globok pomen.
 stanovi brez izjeme, vse stvar-
 ko bi moralo stati okoli jaslic, ko
 golo to mogoče. Kajti od Deteta,
 eži v jaslicah, so bili blagoslov-
 vsi stanovi, mladi in stari, vse
 o glaveštvo, vse umno in brezumno
 a. Nrstvo. V njegovem duhu je bilo
 elije ovljeno obličje cele zemlje, ka-
 umopravi sv. Pismo. In vse, kar živi
 se giblje na zemlji in pod zemljo,

Iz katoliškega in nekatoliškega sveta.

IZ PISMEM NAŠIH NAROČNIKOV.

Dragatuš, Slovenija, 10. oktobra 1921. — Prečastiti gospod urednik: Prav prišrna hvala za poslani "Ave Maria Koledar!" Krasna je njegova vsebina! Krasne zabavne njegove slike?

Najbolj sem bil pa vesel, ko sem v Koledarju zagledal slike svojih dragih prijateljev in sošolcev, srebrnomašnikov, preč. g. dekana Savsa in Mikša, pa milega mi sodruga pri moji novi maši na Brezjah, čast. gospoda Ivana Smoleja—Vašega tako marljivega sotrudnika! O, kako sladki spomini so se mi vzbudili, ko sem gledal podobe svojih starih znancev in prijateljev! Iskrene čestitke in pozdrave jim pošiljam tem potem v imenu vseh naših sošolcev, ki smo tudi letos 25. julija na Brezjah obhajali svoj srebrnomašniški jubilej! O, kako hitro gredo leta naprej. Ker nimam upanja, da bi se s svojimi dragimi ameriškimi sobratji sestali še kdaj na tem svetu — daj Bog in Marija, da se srečamo kdaj na onem — kjer bomo vsi skupaj hvaležnim srcem zapeli Te Deum laudamus in Ave Maria.

Jos. Novak, župnik.

Very Rev. Mat. Savs, dekan, nam je poslal priloženo pismo od doma, kjer mu prijatelj piše:

Ljubljana, 18. X. 1921. — S poslanim "Koledarjem Ave Maria" si nam vsem napravil veliko veselja. Beremo ga vsi jaz, mati in sestra moja. Tudi drugi v hiši n. pr. Blaiweisovi otroci ga radi prebirajo. Vsebinska raznovrstna, zanimiva štastika, povesti nabožne, podobne onim v Mohorjevem Koledarju, a pesmice s slikami me spominjajo na prof. Keržičevega "Angeljčka". Posebno zanimiva je seveda letošnja izdaja radi treh srebrnomašnikov: Tebe, Mikša in Smoleja . . .

Sv. Andraž v slov. gor. pri Ptuj. Stajersko 24. okt. 1921. Dobivam Vaš list "Ave Maria." Imam več listov slov. in nemških pa tako praktičnega ni kakor Vaš Ave Maria. Prosim pošljite mi še "Koledar Ave Maria" 1922 in Glasnik Presv. Srca. Bratski pozdrav iz stare domovine.

Ivan Alt, župnik.

Ljubljana, 10. oktobra. — Dragi o. Kazimir Prosim bi mogli pošiljati "Ave Maria" v Leonišče. Bi brale sestre pri mizi, potem dajale bolnikom.

Pozdravlja Vas udani Vaš Meško.

Novo Mesto, 26. oktobra. — Predragi: — Danes sem prejel Koledar Ave Maria. Ker te pošiljatve nisem pričakoval zato me je silno razveselila. Bog plačaj. — Pa tudi vsebina je bogata in zanimiva, k čemer presrčno častitam.

Z bratskim pozdravom

P. Henrik Damiš O. F. M.

Škofjaloka: — Častiti gospod! "Ave Maria" dosti pove. O kako se ga veselimo! Bog naj Vam bode plačnik. Vselej me prešjne čut hvaležnosti kadar rabim Koledar, ker bi sploh nobenega ne imela v sedanji druginji, ko bi ga ne dobila od Vas. Torej Bog Vam povrni stotero. Hvaležna M. Mihaela, uršulinka.

St. Marys, Pa. — Sprejela sem poslani "Koledar Ave Maria." Prav lepo se Vam zanj zahvalim, ker je v resnici krasna knjiga. Bog in Marija naj blagoslavljata Vaše delo.

Mrs. Sulzer.

Alix, Ark. — Naročnina mi poteka. Kakor hitro bo mogoče Vam pošljem za vse tri liste, ki jih prav z veseljem prebiram in prav težko pričakujem. Koledar je krasen. Bog naj Vam stoterno povrne vse, kar dobrega storite za nas, svoje rojake po svojih dobrih lepo urejanih časnikih.

Frances Starman.

San Francisco, Cal. — Precej časa sem Vam dolžna odgovor. — Ave Maria se mi zelo dopade in je v resnici lepo berilo za nas Slovence v Ameriki. Zelimo, da bi se še bolj razširilo.

Barbara Kolbezen.

Dragi rojaki! Tu Vam podajamo le nekaj pisem katere smo prejeli iz starega kraja v katerih se naši naročniki hvaležnim srcem zahvaljujejo za list Ave Maria in Koledar. Naše naročnike lepo prosimo, da se spomnite svojih domačih v starem kraju. Naročite list Ave Maria svojim sorodnikom in prijateljem za \$3.00 pošljamo list Ave Maria za celo leto. V zalogi imamo še nekaj Koledarjev od leta 1920 katerega pošljemo skupaj z letošnjim Koledarjem za \$1.00. Priporočamo se za obila naročila.

ZAHVALE.

Moon Rum, Pa. — Prosim, da bi oddali za eno sveto mašo v čast Materi božji, ki je nas varovala hude nesreče, ko je mene zbudila ko sta

ravna dva roparja lezla skozi okno v hišo in sem tako zaupila, da sta se tako ustrašila, da sta zbežala in nam nista nič hudega storila. Kedor Marijo kliče na pomoč, ona ga ne zapusti in darujem en dolar v podporo lista Ave Maria.

J. Pivk.

San Francisco, Cal. — Tisočera zahvala Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu za večkratno uslišano prošnjo.

K. B.

Pittsburg, Pa. — Marija mi je stala na strani, da sem prestala srečno nevarno operacijo na vratu. Mislila sem, da ne bom nikoli več zdrava. Pa hvala Bogu in Mariji, vsaki dan sem boljši.

Mary Tomec.

St. Marys, Pa. — Tukaj pošiljam mal darček v zahvalo presv. Srcu Jezusovemu za uslišano mojo moliv.

Mrs. Rosic Sulzer.

Power Point, O. — Obljubila sem, da se bom javno zahvalila Mariji, Pomočnici Kristjanov, za uslišano prošnjo v boleznih mojega sina in res sem bila uslišana. Prosim, objavite v listu Ave Maria to zahvalo. S tem spolnujem to svojo obljubo Mariji in darujem in \$1.00 v dar.

Marija Lovša.

Lorain, O. — Prav iskreno se zahvaljujem Mariji Zdravje bolnikov za dobljeno zdravje. Zdravniki so mi rekli, da mi morajo odrezati noge. Toda nisem pustil in zatekel sem se k drugi boljši Zdravnici in res nisem tega storil zastoj. Uslišan sem bil in sedaj spolnujem svojo obljubo in se javno zahvaljujem Mariji za ljubo zdravje.

Alojzij Virant.

Forest City, Pa. — Javno se zahvalim Materi sedem žalosti in sv. Antonu P. za uslišano prošnjo. Stotisočkrat bodi zahvaljena Marija! Bila sem uslišana!

Več letna naročnica.

Elcor, Minn. — Po obljubi se zahvalim javno presvetemu Srcu Jezusovemu, Mariji Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za večkratno uslišano prošnjo.

Mrs. Johana Filipčič.

NAŠ STRIČEK

Dragi otroci: — Zopet se bliža lepi Xmas. Kakor vsako leto, tako gotovo tudi letos na ta praznik ne boste pozabili na svojega strička, kakor tudi Vaš striček ni na Vas pozabil. Kakor vsako

leto, tako sem tudi za letos pripravil lepe darčke za Vas dragi boys in girls in vsakemu, ki mi bo pisal od sedaj dalje do Božila in bo priložil pismu deset centov, pa mu bom poslal lep darček. Kedor pa bo poslal en kvoder, mu bom pa poslal krasne jaslice, katerih bo vsakdo vesel. Sedaj pa otroci pero v roke in pišite!

Vaš striček.

Cleveland, O. — Kako rada bi bila jaz že preje pisala v tako priljubljen list Ave Maria. Ze ime samo se mi tako dopade, ker je od Marije prečiste Device. Citam ga večkrat da se tako učim bolj jezika moje drage in mile mamice Slovenke obenem se pa tako zanimam za vse, kar je v listu Ave Maria sedaj imamo tudi Father Miklavčiča kateri nas tako lepo učijo slovenski katekizem. Skraj bi bila pozabila da sem bila pri zakramentu svete birme 16. novembra v Clevelandu. Jaz sem učenka četrtega razreda v svetega Vida šoli.

Hedvika Starec.

Draga Hedvig: — Veseli me, da se tako zanimaš za list Ave Maria. Jako je to lepo od tebe. Tudi je lepo, da se tako rada učiš slovenski katekizem, katerega Vas uče moj dobri prijatelj Father Miklavčič. Le rada jih ubogaj, pa se boš veliko lepega naučila. Pozdravi prav lepo Fathra Miklavčiča.

Tvoj striček.

Pittsburgh, Pa. — Dragi striček: — Jaz bi tudi enkrat rada na Vaš korner prišla. To je moje prvo pismo. Jaz sem trinajst let stara in sem v 8. razredu.

Naznanila bi Vam rada kako smo imeli lepe čase tukaj v Pittsburg. Dne 16. do 18. oktobra smo imeli štirideset urno pobožnost. Bilo je tako krasno, da je nemogoče popisati. Ljudi je bilo toliko, da niso mogli vsi v cerkev. Father Mertel so zelo bolni in molimo, da bi ozdraveli, ker so bili tako dobri, da so nam pomagali toliko, da imamo svojo katoliško šolo. Kako jih bomo otroci ohranili radi tega v spominu. Pred par leti smo se učili kranjsko. Jaz bi bila vam rada pret pisala, pa sem mislila, da se bom bolje naučila kranjsko, pa bi še kmalu to pozabila ako ne bi bilo Ave Maria in Angelčka.

Vas lepo pozdravljam dragi striček in Vam želim vse najbolje.

Jennie Dekleva.

P. S.—Tukaj Vam pošiljam mal darček za Ave Maria.

Draga Jennie: Kako me veseli, da si se vendar ojunačila in mi pisala. Ko bi bila še večkrat pisala bi se bila pa še bolj naučila. Saj veš, da se moramo vaditi v vsaki reči, ako jo hočemo znati. Jako me je užalostilo, ko mi sporočaš o bolezni dobrega gospoda župnika Mertelna, ki so Vas otroke tako radi imeli. Da, lahko ste jim hvalečni, da so Vam postavili tako lepo šolo. Le molite za nje, da jih bo Bog še ozdravil.

Le še kaj nam piši, Jennie, kako jim bo. Pozdravljena. **Tvoj striček.**

IZ SLOVENSKIH NASELBIN.

Farrell, Pa. — "Koledarje Ave Maria" sem prejela in sem jih takoj razprodala med tukajnimi rojaki. "Koledar Ave Ma-

ria" je res vreden pohvale. Vsakemu se dopade. **A. L.**

Redore, Minn. — Lepa hvala za poslani "Koledar Ave Maria". Sem ga zelo vesela! Je dosti lepega in podučnega v njem. Pošiljam tudi dve novi naročnici za lepi list "Ave Maria." **Angela Mlakar.**

Calumet, Mich. — Castiti g. urednik! Pošiljam Vam za obnovevitev naročnine za oba lista "Ave Maria" in "Edinost." Ta dva prekornostna lista ne bi smela manjkati pri nobeni katoliški hiši. Dolžnost vsakega delavca je, da jih naroči. S pozdravom

Jakob Grahek.

Bridgeport, Ohio. — Spoštovani g. urednik! Priloženo pošiljam naročnino za 10 Božičnih štev. Ave Maria, S pozdravom Vam udam, **Ludwig Hoge.**

Alix, Arkansas. — Cenjeno uredništvo! Koledar je prav krasen. Bog naj Vam stotero povrne! Koliko dobrega se stori s takim dobrim berilom! Vas uljudno pozdravim **Frances Starman.**

NAROČNIK AVE MARIA NE POZABI:

Da je list "Ave Maria" brez lista "Edinost" nepopoln, kajti ta dva lista se drug drugega izpopolnjujeta.

Da ima list "Edinost" veliko in vzvišeno nalogo, da pridobiva listu "Ave Maria" več in več prijateljev. Veliko našim rojakom, ki so omahnili v veri, je list "Ave Maria" prepobožen, ker imajo predsodke proti njemu in proti veri. List "Edinost" ima nalogo iti v te vrste naših rojakov in jim odpirati oči, spodbiti predsodke in jih pridobiti nazaj za to, proti čemur so ga slabi listi naščuvali.

Da zato veliko dobro delo usmiljenja vrši oni dobri katoliški Slovenec, ki naroča list "Edinost" in pomaga vršiti to delo usmiljenja med svojimi rojaki. Ko obnavljaš naročnino na list "Ave Maria", dragi naročnik, ne pozabi se naročiti tudi na "Edinost," ako se še nisi. Ako si pa sam že naročen, ali bi ne žrtvoval nekaj tudi za svojega zmotenega in zaslepljenega tovariša in bi ga za eno leto zanj naročil?

Castilci Marijini, ne pozabite tudi na list, ki ima za nalogo, pridobiti ameriške Slovence za ljubezen do Jezusa v presv. Zakramentu, ki ima namen zbrati zopet Slovence okrog tabernakeljna našega Gospoda! Mu ne boš pomagal s tem, da se naročiš tudi na ta list? "Glasnik Presvetega Srca Jezusovega" je ta list in stane za celo leto samo \$1.00.

Iz ljubezni do očeta.

Resnična dogodba. — Pripoveduje R. W. A. — Poslovenil Rev. B. W.

V malem domovanju je vladala potrnost, žalost. V spalni sobi pri mizi je sedela priletna žena in si je z obema rokama zakrivala obraz. Ob materni strani pa je sedela 18letna hčerka lepe in ljubke postave. Na dekličinem obrazu je bila izražena milina, dobrotta, čisto življenje. Dobra hči si je prizadevala kako bi potolažila svojo mater, ker na obrazu žene so se zaznale poteze globoke u žaljenosti in obupa.

"Ubogo dekle" vzdihnila je mati, ko se je prebudila kakor iz težkega spanja. Tebi in meni je napravil veliko sramoto, tako je nadaljevala ob-jokana žena. Kako more Bog kaj takega dopustiti.

"Kaj praviš k temu ubogo moje dete? Ali res veruješ, da se je zgodilo z božjim pripuščanjem? — Tvoj oče se je tako zagledal v ono vlačugo, tako se je živinsko zatelebal, da sva medve obe prišle v sramoto zaradi očeta. Vsi ljudje po mestu govorijo samo o meni, kako je mene pravo zakonsko ženo zavrgel in mene ter tebe svojega lastnega otroka neusmiljeno zapustil.

Mislila sem — tako je nadaljevala mati — da bode vsaj iz ljubezni do tebe, Mary, zaputil tako grdo življenje z ono ničvredno ženko. Grd je tak mož — neusmiljen je tvoj oče, Mary."

"Preljuba moja mati," pravi na to hčerka, "ne morem verjeti, da se oče zaveda svojega žalostnega ravnanja. Jaz mislim, da je to samo hipna blaznost."

"Prav praviš. Mary. Kar tvoj oče počenja, je blaznost, je norost, toda je dobro premišljena norost ki se že več let dogaja. Vsega tega je kriva ona ničvredna ženska. Takoj od zčetka sem opazila, da hoče ta ničvrednica mojega moža, oziroma tvojega očeta zapeljati v svojo mrežo. Ona nima nobene vere in prav nič ji ni bilo, da je uničila naše preje tako prijetno, srečno družinsko življenje.

Vlačuga je naščuvala njega proti meni in proti tebi, Mary. Kako naj ljubi Bog gleda takšno hudobijo."

Ako bi ne bilo greh, tedaj bi preklela in uklela to podlo žensko, zapeljivko."

"Ne, ne tako, mati, tega ne smete storiti." Saj se bode že vse zboljšalo. Mi smo katoličanje in moramo trdno zaupati, da Bog zamore tudi hudo v dobro obrniti. Oče se bode gotovo nekega dne kar nepričakova-

Rt. Rev. Msgr. Jos. Buh, V. G.

no poboljšali. V ta namen morava moliti. Ne pozabiva v najini molitvi Bogu priporočiti one slabe žene, ki je tako grdo omrežila najinega očeta."

"Kaj ti ne pade v glavo, Mary, zagodernala je mati. Za satana naj molim. Nikdar in nikdar ne. Ti si bila vedno moja dobra hči, dosti boljše kakor tvoja nesrečna mati. Že velikrat sem te na tihem občudovala, Mary. Potrpežljivost ima svoje meje. Jaz ji ne bodem nikdar odpustila. Upam pa, da bom doživela dan, ko bode mož vlačugo zapodil

od sebe, kakor je zapustil naju."

"Mati, mati tako ne smete govoriti," pripomnila je hči. Ravno sem Vam nocoj nameravala predložiti prošnjo, pa opazim, da naj danes še počakam. Mati vaše srce močno krvavi, vi ste strašno potrti. Edina tolažba v teh britkih dneh — hvala Bogu je ta, da so stari oče in stara mati še živi in da nama tudi v tej hudi poskušnji kažeta svojo ljubezen in naklonjenost. Ljuba mati, nikar si preveč ne ženite k srcu, nikar ne žalujte preveč. Prepustive zadevo ljubemu Bogu. Edino on zamore križ olajšati ali odstraniti."

Hudo poskušano mater je blaga hči znala potolažiti. Mati je smatrala svojo hčer, Mary, za angelja, ki zna v izmučeno človeško srce vlti tolažbo in mir.

* * *

Od onega žalostnega večera, ko sta se mati in hčer v pogovoru tolažile potrto srce so minuli trije meseci. Junaško se je hči poslovila od svoje do sol ginjene matere in je zaprosila za vstop v samostan k redovnicam Dobrega Pastirja, kjer je želela kod nepoznana, v strogem redu v oddaljenem mestu živeti in delati pokoro za hudobije svojega nesrečnega očeta. Zapuščena mati Maryna pa je med tem časom vernila na dom svojih starišev, kjer je čas celil njeno srčno rano.

* * *

Pretekla so leta. Solčnega popoldneva sem obiskal prijatelja, ki ni bil katoličan pa se je zdravil v Presbyterijanski bolnišnici. Ne kot duhovnik ampak kot oseben prijatelj sem obiskal bolnika. Ravno sem se hotel vrniti domov, kar zapazim v bolniški dvorani moža, prikupljive zunanosti, ki me je, kakor se mi je dozdevalo, motril s svojimi očmi. Nehote možu prijazno prikimam, on mi odzdravi. Začutil sem v sebi, kakor da me nekaj zadržuje, da naj ostanem. Toda domislil sem se tre-

nutkoma, da sem v protestantovski bolnišnici in da ta pozdravljajoči bolnik gotovo ni katoličan. Že sem stopal po stopnicah navzdol in sem bil že blizu glavnega izhoda. — Kar začutim na svoje neprijetno začudenje, da kar ne morem dalje. Pot ali znój mi stopi na čelo. Ukrepiti hočem svojo voljo, vse mišice (muskeln) se mi napno . . . čudno . . . kar ne morem . . . pa ne morem . . . dalje. Kaj to pomeni? Sedaj mi šine misel v glavo, da Bog hoče, da govorim z bolnikom. Hipoma sklenem, da nagovorim bolnika. Takoj na to začutim v sebi novo moč in se vrnem v bolniško dvorano, kjer je ležal omenjeni bolnik.

"Dragi, nagovorim bolnika, ko sem vas zagledal sem trenutkoma mislil, da niste katoličan. — Sedaj sem pa prepričan, da ste katoličan. Ali imam prav? Ali se motim?"

"Motite se, bil je odgovor bolnika. Jaz nisem katoličan."

Kakor strela iz jasnega, tako me je zbehal ta odgovor in na obrazu se mu je poznala zmedenost. Nekoliko trenutkov po odgovoru z bolnikom molčim in opazujem bolnika. Vzbuđi se mi sum, da je bolnik lagal in zapazim, da je bolnik postal nemiren.

"Zakaj me o tem poprašujete? . . . je bolnik nejevoljen zagodernal."

"Prepričan sem," mu krepko odgovorim, da niste resnice povedali. Jaz sem katoliški duhovnik mu omenim. Povem vam, dragi bolnik, nekaj me je zadržavalo, ko sem hotel zapustiti bolnišnico. Pri tem čudnem razpoloženju sem se domislil na vas in sem sklenil, da vas pogledam in vam pomorem, da zadobite mir z Bogom. Vi, tako bolnika zagotovim — vi morate nekoga imeti, ki za vas moli. Nekdo mora ravno sedaj vašo dušo toplo Bogu priporočati."

Početkoma sem se čudil nekomu nepričakovanemu, sedaj strmim nad nekaj nerazumljivem.

V tem hipu se je bolniku spremenil obraz. Solze stopijo bolniku v oči. Sedaj me prime bolnik za roko in prične dopovedovati v pretrganih besedah:

"Vi ste katoliški mašnik! O, Father, in vendar mi ne morete nič pomagati. Bil sem katoličan . . . pa sem se nesrečno ločil od svoje prave žene . . . in sem poročil drugo osebo . . . in jo ne zapustim. Kako mi toraj hočete in zamorete pomagati? Prav nič. Zato se nič ne čudite, ko sem početkoma dejal, da nisem katoličan."

* * *

Bila sva sama z bolnikom. Bolniška dvorana mi bila prav zelo prostorna. Druge postelje v dvorani so bile prazne.

"Moj sin sem mu dejal" ne smem od Vas proč, dokler se ne spravite z Bogom. Je prav mogoče, da ne boste te postelje živ zapustili. Vi ste zelo slab. Vi morate to zapeljivo žensko zapustiti in potem opravite dobro sv. spoved. Spoznajte kako dober je Bog z Vami. On Vas tako rekoč sili, da rešite svojo dušo. Mislite malo na večnost, v katero boste kmalu stopili. Obžalujte dosedanje svoje življenje. Iz ljubezni do svoje duše se premagajte in žrtev prinesite, drugače ne boste nikdar miru dosegli."

"Father", proseče odgovarja bolnik, "hočem umreti kot katoličan." Moja dobra mati so bili verni in so me skrbno odgojevali. In tudi moja edina hčerka Mary je pravi angelj, vzor čednosti in čistosti. Slišal sem pripovedovati da je moja blaga Mary postala redovnica in žrtvuje svoje čisto, sveto življenje Gospodu Bogu za svojega nesrečnega očeta. Toda, Father, kaj pa naj storim z osebo s katero sem živel tako nerodno?"

"Prepustite to stvar Bogu", sem kratko odgovoril. Vrnite se nazaj k Bogu s celim srcem. Odločite se, da boste storili vse, kar je pred Bogom in pred vestjo prav. Bog vam bode dal k temu svojo pomoč. Dobro ali hočete opraviti sv. spoved. Na to sem vzel iz žepa duhovno štolo in sem si jo dejal okrog vratu. Bolnik se ni premišljal, prav nič se ni obojavljal . . . po dolgih letih se je bolnik spovedal. Pred Bogom in pred vestjo je vse srečno poravnal.

Zatrdno in slovesno obljubil, da sigurno zapusti priležnico. Obljubi, da pozove k sebi svojo pravo ženo in ako mu Bog povrne zdravje, da bo živel kakor vелеva vera katoliškemu možu.

Veselega srca sem tisti dan zapustil bolnišnico. Zahvalil sem Boga, ki je bil tako milostljiv in usmiljen zgubljenemu sinu. Pri odhodu sem pa bolniku bil obljubil, da ga drugo jutro obiščem in mu prinesem sv. Popotnico.

Drugo jutro po tem dogodku sem se podal ob navadni uri po pol 8 uri v zakristijo z namenom, da pripravim za sv. mašo. Ko sem se v žagradu pripravljaj za sv. mašo mi je prav živo stopil pred oči včerajšnji bolnik misleč na njega, kako, da je preživel noč. — — Zatopljenega v take misli me vzdrami v črno oblečena žena, ki je nepričakovano vstopila pred mene.

"Father — tako me je zaprosila žena — ali bi hoteli eno sv. mašo brati za mojega ranjkega moža, ki je sinoči umrl v Presbiterijanski bolnišnici. Smrt je nastopila nepričakovano hitro. Pred svojo smrtjo me je mož poklical k svoji smrtni postelji in mi vse razodel in povedal tudi da ste bili včeraj popoldne pri njemu, jaz sem namreč njegova prava zakonska žena. Father, je ponavljala kako naj se Vam zahvalim, da ste obiskali mojega moža na smrtni postelji. Ranjki mi je obljubil, da se hoče — ako se pozdravi, vrniti na moj dom. Zanimal se je in popraševal je tudi za hčer Mary. Ko sem mu dopovedovala, da se je blaga Mary Bogu darovala in vstopila v samostan k redovnicam Dobrega Pastirja in da je to storila iz vzvišenega namena, da bi svojemu očetu izprosila spreobrnjenje, pri teh besedah so bolniku zaigrale solze v očeh in obmolknil je. — — Globoko je vzdihnil in zahvalil Boga. Sklonil se je k meni in me je — hotel poljubiti. Hitro nato, Father, je nastopila sprememba na bolniku. Predno sem zamogla doklicati strežnico in zdravnik . . . bil je mož že — oh mrtev."

Potrta žena je pričela glasno in

mučno jokati. Kakor sem vedel in znal, sem tolažil pod križem življenja se zvijajočo ženo. Mati, tako sem ji hotel vlititi potrebne tolažbe v srce, mati, verjemite mi, da je spreobrnjenje vašega moža, izprosila pobožna hčerka, ki se je iz ljubezni do očetove duše odpovedala mamljivim dobrotam tega sveta in se podala v kraj zatajevanja in žrtve in samozatajevanja.

Žena je šla potolažena k sv. maši, ki sem jo daroval za pokoj duši spreobrnjenega njenega moža. Po tem dogodku sem bil tudi sam potrjen v veri, da je Bog usmiljen in neskončno dober, ki rad odpušča. On

hoče, da namesto, da bi zagospodarila Njegova pravičnost, da deluje raje božja milost in ljubezen božja.

Saj se je opisani dogodek ravno vršil v dnevih božje milosti — o božičnih, nebeško lepih praznikih. Po dolgih letih je obhajal spreobrnjeni mož Božič v svojem srcu, ko je prejel sv. Popotnico in po prejemu je odšel gledat Božje Dete v večnost. Potolažena je bila ob božičnih dnevih žena ob spominu, da je njen mož šel z Bogom spravljen k nebeškemu Odrešeniku. Radovalo pa se je tudi nežno srce mlade redovnice ko ji je bila poročana spreobrnitev in smrt njenega očeta. Velika je božja lju-

bezen!

* * *

Srečen Božič je toraj obhajal mož v večnosti. Vesel Božič je praznovala žena med svetom. Radosten božič je obhajalo nežno srce mlade redovnice ob tolažljivi misli — če je tudi oče mrtev pa je šel lepo spravljen pred Gospoda, čegar rojstvo na zemlji smo obhajali v teh dneh. In srečna redovnica je lahko pevala:

Tam zunaj pa svet za svetom drvi,
kaj križ kaj luč mu je večna?
Živeti, živeti, dokler se živi . . .
a niti od daleč ne slutiti,
kako je pod križem redovnica srečna.

Rev. Evstahij Berlec, O.F.M.:

Gloria in excelsis Deo!

Slava Očetu,
ki je v nebesih!
On je početnik vesoljnih stvari,
Roka Njegova svetove drži —
Dal je v rešenje
lastnega Sina —!
Pevaj hvaležno mu vsako srce,
hvali, O človek, njegovo Ime!

Slava in hvala
Božjemu Sinu!
Kak se ponižal je, da nam je brat!
S križem je rajski odklenil zaklad; —
Blažena mana
dušam je vdanim —!
Pevaj hvaležno mu vsako srce,
hvali, o človek, njegovo Ime!

Slava, ljubezen
Svetemu Duhu!
Z roso nebeško napaja zemljo
Z lučjo prešinja duhovno oko,
V njem je veselje,
večno življenje —!
Pevaj hvaležno mu vsako srce,
hvali, o človek, njegovo Ime!

Slava Gospodu!
kakor v začetku
tak naj sedaj — le in vedno doni,
vreden naš Bog je najvišje časti —
v vekov vse veke
slava mu — Amen!
Poj Trojedinemu, verno srce,
hvali brez konca njegovo Ime! —

Potegnil ga je.

P. Blanko.

Jernačev Janez, to vam je bil čuden človek. Velik in močan, res-pravi orjak, zraven pa pohleven in miroljuben, da še mravlje ni pohodil nalašč. Odkod je pravzaprav bil, razen g. župnika in župana ni noben natančno vedel. Celo njegova pokojna mati, ki se je nekega dne nenadoma znašla v vasi in si kupila majhno kočico pod gorami, ni hotela povedati radovednim vaščankam nič gotovega ne o sebi, ne o fantu, ki je takrat ravno šoli odrasel. G. župnik in župan pa tudi nista tega obešala na veliki zvon. Župnik, star, resen in pobožen mož sploh ni rad govoril o drugih ljudeh; župan je pa bil, kakor sploh trdi gorenski možakarji, tako redkobeseden, da sploh ni prišel do tega, da bi bil o Janezu kaj govoril, razen kadar ga je postavil svojim sinovom za zgled pridnosti, kar je mater županjo posebno

Rt. Rev. James Trobec, D. D. škof

jezilo. Janez namreč, kakor je bil orjak po telesnih močeh, je bil res zgled dobrega sina. Za svojo ljubo mamico bi bil storil vse. Pa tudi do drugih ljudi je bil postrežljiv. Vsi

vaščani so ga imeli radi, četudi so nekateri dvomili o njegovi zdravi pameti. Dostikrat je moral biti cilj raznih šal. Ali zato se je Janez bore malo menil.

Po smrti svoje matere je sameval v svoji bajtici tik pod gozdom, ki se je razprostiral visoko gori na Karavanke. Za njeno zunanost se je menil prav malo, ker vkljub temu, da je bil star že 32 let, mu še nikdar ni prišlo na pamet, da bi se oženil. Preveč je ljubil gozdno tihoto, preveč visoke gore. Med letom je pridno delal pri sosedih. V delo ga je vzel vsakdo rad, ker je delal za tri. Jedel je sicer veliko, a to priprosto hrano in zahteval malo plače. Za denar se je menil bore malo. Med fante je zahajal zelo redko. V pozni jeseni in po zimi si ga pa videl le malo doma. Le eno veliko napako so mu očitali, posebno posestnik lova in njegovi gozdarji so ga imeli na piki. Očitali so mu, da noben nedolžni srnjak in nobena divja koza v gorah ni varna pred njegovo zanesljivo puško.

Kdo bi to vrjel? Naš Janez, tako nedolžen, tako vnet za lepoto prirode, tako potrpežljiv in usmiljen do ljudi, pa naj bi bil divji lovec? — Pa vendar so po vasi govorili, ko so ob zimskih večerih slišali od daleč pok puške: "Janez je že spet eno pihnil. Kaj bo žnjim? Ta fant ne bo srečno končal." In vendar je gozdar, kadarkoli mu je puškin glas izdal nepovabljenega lovca, hitel k Janezovi koči, katero je stalno našel zaprto in prazno. Zastonj je ob takih prilikah zmrzaval in stražil celo noč prazno hišo. Janeza vjeti pri dejstvu, Janezu dokazati, da je divji lovec, tega se mu dosedaj še ni posrečilo, čeravno je prehodil s puško v roki cele noči po gozdu, čeravno je puška počila včasih skoraj pred njegovim nosom, našel je že mrtvega srnjaka, a o Janezu ni bilo ne sluha ne duha. Koliko se je jezil go-

zdar in koliko njegovi pomagači, to ve samo Bog in — Janez. Vsakih štirinajst dni, če ne vsak teden je bila pri Janezu sodnijska preizkava, "oko postave" je švigalo okoli njegove bajte, pa vse zastonj. Ko so mislili, da ga že imajo, je Janez z

Brezmadežna.

najnedolžnejšim obrazom prišel iz gozda in prinesel na rami poln koš smole, ki jo je nabral po gozdu, da jo je doma prekuhal v kolomaz, katerega je po zimi prodajal daleč na okoli in tako zaslužil marsikatero kronco za poznejša nerodna leta, kakor je rekel sam.

Nekega dne pride v bližnje mesto, kamor je gozdar rad zahajal na čašo pive in na tarok, nov sodnik. Bil je mlad, zelo prijazen mož in ob enem strasten lovec. Z gozdarjem sta bila hitro debela prijatelja. Ko mu gozdar potoži svoje britkosti in težave, ki mu jih povzročata predrzni divji lovec, katerega imajo neumni vaščanje po vsej krivici za norčka, ga sodnik, ki si je silno veliko do-

mišljeval na svoje detektivne zmožnosti, potolaži, češ, da ga bodo kmalu spravili na "hladno". Drugi dan pove sodnik svoj načrt gozdarju in mu pravi: "Gospod gozdar, ali bi me mogli sprijazniti z Janezom?" "Jaz?" odgovori gozdar skoraj prestrašeno. "Bog me varuj pred njim. Ako me zgrabi s svojimi železnimi kleščami, po meni je. Tudi vam ne bi to nič koristilo, ker bi takoj zaduhal zanjko. Sploh se pa mene ogiblje kakor vrag križa. Ako pa mora priti z menoj skupaj, se pa drži, kakor lipov bog. Sicer se pa lahko sprijaznite z njim sami, dokler vas ne pozna, ker je drugače ljubeznjiv in miren človek." Ko sodnik zve, kje Janez stane, se takoj drugi dan poda k njemu. Imel je srečo. Našel ga je doma. Kuhal je ravno smolo. "Bog daj srečo Janez!" "nagovori ga sodnik prijazno. "Bog daj", odgovori Janez in se niti ne ozre, ker je ravno odličval smolo. "Kaj pa delaš, Janez?" vpraša ga sodnik. Janez se začuden ozre. Ko pa vidi popolnoma neznanega gosposko oblečenega moža pred seboj, nerodno pomakne svoj širokokrajni klobuk z levo na desno, se prijazno nasmehne in pravi: "Kuham smolo za kolomaz, gospod, E, veste, gospod, treba je v mladosti skrbeti za stara leta, so mi vedno rekli rajna mati." "To je lepo od tebe," ga pohvali sodnik, "pa povej mi, ali greš velikokrat v gozd?" "I, seveda, gospod, vso to smolo sem nabral tukaj gori po teh gozdih in koliko pa že poprej. "Ali je tu gori kaj divjačine? Veš, jaz sem strasten lovec." "O, da," odgovori Janez popolnoma nedolžno, "če grem zjutraj zgodaj tu gori k studencu, kmalu od izvira doli, — saj morda že veste kje, najdem skoraj vselej kako srno, ali jazbeca, tudi kakšno lisico, pa tudi razne kure in drugo divjačino, ki hodi pit. Kaj prijetno je gledati te nedolžne živalice samo če bi bile bolj krotke. Tako se pa človek komaj prikaže, se že prestrašijo in odbeže kakor veter." "Ali rad gledaš te živalice?" ga vpraša sodnik radovedno. "Rad, kaj rad," odvrne Janez. "Zakaj jih pa potem streljaš?" vpraša

sodnik nekako radovedno—nedolžno, a pri tem ga ostro opazuje. "Jaz?" se nasmehne Janez. "Bodite, no! Vsak me že draži s tem. S čim pa? Morda takole?" in pokaže s prsti, ter se neumno nasmeje. Sodnik takoj spozna, da je pritisnil na napačno struno. Ali je Janez res nedolžen, ali je pa pretkan lisjak, misli si in takoj obrne pogovor na druge stvari, ki so bile na videz sicer nedolžne, a za Janeza vendarle skrajno nevarne. Toda Janez odgovarja prijazno in mirno, včasih tudi tako nerodno, da se je moral sodnik nehote

Božična noč.

glasno smejati. Janez je med tem vedno kahal smolo. Preteklo je skoraj dve uri predno se je sodnik poslovil. Ni mu dal miru poprej, dokler mu ni Janez obljubil, da ga spremlja do omenjenega studenca. Odslej je sodnik redno prihajal vsak teden k Janezu. Skrbno je skrival, kdo da

je, a Janez ga je vkljub temu že zdavnaj spoznal, čeravno ni nikogar vprašal.

Bilo je okoli srede meseca novembra. Sodnik pride popoldne k Janezu, ki se je ravno pripravljal na daljšo pot prodajat kolomaz. "No, Janez, kakor vidim, se pripravljaš na pot?" "Da, gospod," odgovori ta, "grem po svoji kupčiji." "Koliko časa te pa ne bo domov?" vpraša sodnik ljubeznjivo. "Kakih 14 dni," odgovori Janez odkrito. "Zakaj si pa ne dobiš v mestu kakega trgovca, ki bi ti kupil vse na enkrat, pa bi ti ne bi bilo treba zmrzovati po cestah?" ga vpraša sodnik sočutno.

"O, to bi storil lahko, a rajše malo hodim okoli, posebno zdaj, ko imam časa dovolj. Saj celo leto čepim v tem gorskem koticu."

"Imaš prav, Janez. A danes bi te nekaj posebnega prosil. Ali bi ne mogel nekoliko odložiti svojega potovanja?"

Janez nekoliko pomisli, potem pa pravi: "Vam na ljubo bi pa skoraj nekoliko počakal. Kaj pa je posebnega?"

"Sicer ni nič posebno važnega. Rad bi samo svoje prijatelje iznenadil. Čez dva dni je moj god, pa bi jim rad pripravil dobro večerjo. To veš, da imam dovoljenje loviti, pa tudi veš, da imam pri lovu prav pasjo srečo. Nikdar ne zadenem nobene živali. Ali bi mi mogel preskrbeti ti enega srnjaka, pa tako, da o tem ne bi nihče nič vedel?"

"Ravno včeraj je imela grajska gospoda lov po teh gozdih. Pokalo je, da je bilo groza. Menda niso vsega porabili sami. Morda je še kje kaj ostalo. Rad vam ustrežen, če se bo le kaj dobilo," pravi Janez mirno.

"Daj, daj Janez, ne bo ti žal," nardušuje ga sodnik.

"No, vam na ljubo bom pa že napravil teh par korakov," odgovori Janez prostodušno.

"Veš, Janez, to ostane med nama." "Kakor vam ljubo. Kdaj naj pa prinesem?"

"Ali misliš iti že danes?" vpraša sodnik.

"Kakor želite. Čim prej, tem bolje."

odgovori Janez.

"Prav, pojdi še danes, časa imaš še dovolj. Ob eni po noči te pričakujem s srnjakom. Pa ne pred hišo, ampak zadaj na dvorišču. Saj veš kje stanujem."

"Ako se ne motim, v gostilni "Pri zgovorni sraki", odgovori Janez.

"Prav," odgovori sodnik veselo, "točno ob eni. Sedaj je ura tri popoldne, časa imaš še dovolj. Dobra sreča, pa z Bogom!"

"Srečno, gospod," odgovori Janez in streše ponujeno mu desnico.

Ves srečen gre sodnik proti mestu. Ko koraka skozi majhen gozdič, prižge si smodko in začne sam s seboj govoriti: "Pravijo, da je norček, da je lovski tat. Prvo tako gotovo ni, kakor gotovo je drugo. Pretkan lišjak je to. Koliko sem se moral truditi, da sem ga slednjič vendarle speljal na led. Na tej limanici bo obsedel, če le ni vrag. Zadnje besede so sicer nekako čudno donele. Skoraj bi rekel da se je škodoželjno smejal. Prinesel ga pa bo, o tem sem prepričan. No, potem ga imamo, naj se zvija kakor hoče. Upam, da se bo to na višjem mestu upoštevalo. Ha, ha, danes takoj pokličem gozdarja, da bo priča sam, seveda skrivna, da sem res sprejel srnjaka. Bo videl, kaj znamo mi."

Ko pride v mesto, ves srečen popije par vrčkov pive, potem pa komaj čaka večera, da se snide s svojimi prijatelji in obhaja svoje zmagoslavje.

Večer pride in z njim tudi prijatelji. To je bilo pripovedovanja in smeha na Janezov račun. Točno ob eni uri gre sodnik k zadnjim vratom, da sprejme dogovorjenega srniaka. Za njim se pa drenjajo gozdar, njegov pristav, zdravnik in orožniški postajevodja, da vidijo kaj bo. Sodnik stopi ven. Komaj tiho pokliče Janeza, že ta stoji pred njim z lepim srnjakom na hrbtu. Tiho mu

ga izroči in odide. Z veliko slovesnostjo in med splošnim občudovanjem in odobravanjem ga prenesejo v sobo. Da, celo tiha zavist se je vkradla v srce gozdarja in pristava.

Komaj se drugo jutro Janez zbudi in ravno misli naprtiti svoj kolo-maz, da gre po kupčiji, zasliši pred vrati korake. Tih nasmeh mu preleti zagoreli lici. "V imenu postave, odpri!" zagrmi zunaj orožniški postajevodja. Janez odpahne zapah pri vratih in začudeno gleda oba orožnika.

"V imenu postave, idite takoj z

Družina Mr. Progar, Sheboygan, Wis.

nama," zapove postajevodja v drugo.

"Zakaj?" vpraša Janez in stopi korak nazaj. Ko bi trenil sta zgrabila oba orožnika za svojo puško. "Tako je povelje," naglasi postajevodja.

"No, dobro," naglasi tudi Janez, "sicer sem nedolžen in ne vem zakaj sta prišla, pa naj bo. Ako postava tako zahteva, jo moramo ubogati, so rekli moja mati. Tu sem, storita, kar vama je zapovedano."

Orožnika nekako začudeno gledata to orijaško postavo, ki se jima po-

korava kakor nedolžno dete. Skoraj bi bila vrjela, da je res nedolžen, če bi ga ne bi bil videl prejšnji večer postajevodja sam. Tako pa zagodrnja sebi v brk: "Bedak je in ostane bedak," in vklene Janeza. Samozavestno in ponosno korakata orožnika proti mestu, pred njima pa Janez nekako sramežljivo, a mirno.

Pridejo na sodnijo. Glej, tamkaj na sodnem stolu sedi s strogim obrazom Janezov prijatelj — zviti sodnik. "Kako se zovete i. t. d." pozveduje sodnik. Janez mu mirno odgovarja.

Naposled pravi sodnik: "Obtoženi ste, da ste sinoči v gozdu za vašo hišo vstrelili tegale srnjaka."

"Vstrelil?" začudi se Janez. "Kdo pa to pravi? Vi ste mi naročili, naj vam ga prinesem ob eni po polnoči. Ko ste vi odšli, sem še doma nekaj podelal, potem sem pa šel semkaj v mesto. Kmalu bi ga bil zamudil. Samo tega je prodajalec divjačine še imel. Sinoči sem vam v naglici pozabil dati njegov račun. Tukajle je." In Janez potegne iz žepa zmečkan papir, ki se je izkazal ko račun mestnega trgovca z divjačino, pri katerem je Janez večer poprej kupil srnjaka za g. sodnika.

Kakor strela iz jasnega so zadele te besede sodnika, ki je kakor v sanjah gledal zdaj Janeza, zdaj zopet račun in podpis. Poklicani trgovec je vse potrdil. Iz bližnje sobe, kjer so bili zbrani gozdar, pristav in zdravnik ko priče, se je čul pritajen grohot. Težke znojne kaplje so se prikazale na sodnikovem čelu. Kaj je hotel? — Tiho smehljaje se je šel Janez domov. Od tega časa ni imel nobenega prijateljskega obiska več. Pa tudi Janez se je naveličal vednih sitnosti. Odšel je v dalnje mesto, kjer je pošteno in mirno živel. Velikokrat ga je še vlekla neka skrivna moč na visoke gore, a premagal se je in se tiho smejal.

**PRVA IN NAJVEČJA SLOVENSKA BANKA
V AMERIKI.**

*The North American Banking
& Savings Co.*

**6131 ST. CLAIR AVENUE,
CLEVELAND, OHIO.**

**Naše premoženje znaša okoli poldrug milijon dolarjev.—Plaćujemo
4 proc. od hranilnih vlog.**

**POŠILJAMO DENAR V STARO DOMOVINO SIGURNO IN PO
NAJNIŽJIH CENAH.**

MAJCN and GYURA.

Wholesale and Retail

Bakery

Se priporočam Slovincem!

3604 Ogden Avenue

CHICAGO, ILLINOIS

Phone: Rockwell 3398

Hours: 9—10 A. M.. 2—4 7—8 P. M.

Dr. Joseph E. Ursich PHYSICIAN AND SURGEON

Phone: Canal 4918

1858 W. 22nd Street, Corner Lincoln Street

JOHN GORNIK.

SLOVENSKI TRGOVEC IN KROJAČ

Velika zaloga izgotovljenih oblek. Izdeluje obleke po naročilu. Delo trpežno, fino in po zmernih cenah. Dolgoletna skušnja in pošteno blago, ter točna postrežba je pridobilo sloves domačega podjetja.

Vesele Božične praznike in srečno Novo leto!

6217 St. Clair Ave.,

Cleveland, Ohio

J. KOSMACH.

1804 W. 22nd Street

CHICAGO, ILL.

Rojakom se priporočam pri nakupu
raznih

Barv, Varnišev, Želez-
ja, Ključavnic in
Stekla.

Prevzamem barvanje hiš zunaj in
znotraj, pokladam stenski papir.

Najboljše delo, nanižje cene.

Rojaki obrnite se vselej na svojega
rojaka!

Vesele Božične praznike in srečno
Novo leto!

Phone Canal 6027

F. GRIL'S DAIRY

PASTEURIZED MILK AND CREAM

TOČNO PRIPELJEM MLEKO NA DOM

VSAKI DAN.

1818 W. 22nd Street

Chicago, Ill.

LAURENCE LAUB

Inc.

MODERNA KNJIGOVEZNICA

600 Blue Island Ave.

Chicago, Ill.

Vsem rojakom in rojakinjam želimo iz srca

Vesele Božične praznike, ter srečno in zadovoljno Novo leto.

SCARF-I,

različne temne barve, najnovjše mode, jih prodajamo po nizki ceni

\$2.25 in \$3.25

Opozarjamo vas, da je to edina Slovenska trgovina te vrste v Chicagi. Ako hočete biti pošteno postreženi, obrnite se do nas. Tukaj je samo nekaj pisem, ki smo jih prejeli od naših odjemalcev: "Sem bila zadovoljna z zadno pošiljateljico. Pošljite še sledeče . . . Frances Starman, Alix, Ark." ". . . Poslano blago prejel, ter se Vam lepo zahvalim. Enake nogavice, ki so pri Vas 10c par, so tukaj 50c. Torej bodem vedno od Vas naročil, ter tudi drugim povedal, da je res dobro blago. Tony Shine, Cameo, Colo."

SRAJCE,

praznične, brez ovratnika, zelo trpežne, vse velikosti od 14 do 17,

98c in \$1.48

UNION SUIT-I,

zelo težki, zimski, velikost 34 do 46, naša cena samo

98c in \$1.48

Moške in ženske nogavice.

Mi smo vedno najcenejši. Prodajamo dobre nogavice, ženske ter moške, par po

10c, 19c, 25c, 35c in 49c

Obleke za deklice.

Velikost 8 do 14 let. Narejene iz volnenega Serge-ča. Barve rujave ali temno modre, kakor tudi iz temno modrega žameta. (Velvet) Vse te obleke so iz svilo obšite, torej najnovjše mode. Ako se Vam obleka ne bode dopadla, vzamemo nazaj ter vrnemo denar. Cena

\$6.95

Otročje nogavice.

Imamo jih vsake vrste in cene, po

15c, 19c, 25c in 39c

KRAVATE

Fine svilnate, prava cena \$1, mi jih prodavamo po

49c

Mi dajamo lastne znamke, ki so dobre kot denar.

JOHN GOTTLIEB

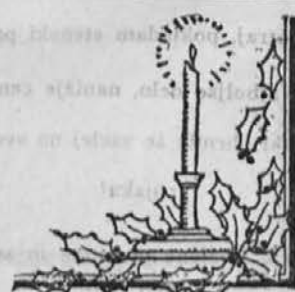
edini Slovenski

Dry Goods Store

1821 W. 22nd St.

Chicago, Ill.

Pošiljamo poštne prosto na vse dele Združenih Držav. Pišite po cenik.

Telephone: Canal 1614

Vstanovljeno 1888.

A. M. KAPSA

Slovenecm pripo-
ročam svojo trгови-
no z

ŽELEZNINO.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000—2004 BLUE ISLAND AVENUE,
Cor. 20th Street., Chicago, Ill.

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Kašelj in prehlad.

V tem letnem času vlada kašelj in prehlad pri odraslih in pri otrocih. Če se zanemari, se razvije iz nje-
ga komplikacije, ki se lahko nevar-
ne. Iznemite se zlim posledicam
prehlada z vzetjem Severa's Cold
and Grip Tablets (Severjevih Ta-
bletov zoper prehlad in gripo). Ce-
na 30 centov.—Hitro odpomoč proti
kašlju dobite, če vzamete

Severa's Cough Balsam

(Severjev Balzam zoper kašelj).
Pomirjuje razdraženost, omehča
izločevanje, ustavi kašelj, povzroča
laglje dihanje in pomaga prirodi
povrniti normalne stanje. Večje
steklenice 50 centov, manje 25c.
Pri lekarnjih.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbir-
ko

NABOŽNIH KNJIG

v vseh jezikih, vseh cerkvenih
potrebščin, kipov, podob, sve-
tinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barkley St., New York

Telefon: 5985 Barclay

KATOLIŠKI SLOVENC
ZAVEDAJTE SE SVO-
JE DOLŽNOSTI
IN PODPIRAJTE!
"KATOL. ČASOPISJE.

STENSKI KOLEDARJI.

Kakor vsako leto tako tudi za prihodnje sem nabavil lepo število velikih stenskih koledarjev, katere bodem delil odjemalcem zastonj v mestu in okolici, drugam pa bodem pošiljal proti mali plači na katerikoli kraj, mesto ali državo ali v Evropo.

Koledarji so z 12. listinami, vsaki mesec ima drugačne slike in so boljši kakor kedaj poprej cena ostane ista kakor je bila zadnje leto da-
siravno me stanejo več kakor so me stali kedaj poprej, v resnici pa so
vredni, da si jih naročite vsi. Brez velikega stenskega koledarja ne bi
smela biti nobena družina ali pa pisarna, stane vas samo 25c, to pa za-
to, ker jih naročim število 10 tisoč, ako bi jih naročil malo svoto bi jih
moral plačati po več kot še enkrat toliko.

Naročite se takoj, pošljite naročilo tudi za vaše prijatelje ali doma-
čine. Naročite jih za v staro domovino vas nič več ne stanejo, do sedaj
sem vsako leto poslal na tisoče koledarjev na vse strani.

Naročila prejmem takoj, koledarje pa bodem začel pošiljati z 1.
decembrom, ne čakajte predolgo, ker potem imam preveč posla vse
naenkrat za rasposlati. Pošljite v znamkah za poedine številke, za
večje število bi prosil da mi pošljete v Money order. Naredite vedno na-
tančen naslov kam in komu poslati.

ANTON GRDINA,

1053 East 62nd Street,

Cleveland, Ohio

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življe-
nju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega speha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izcisti želodec, od-
pravi vse snovi in notranjosti, pospešuje pre-
bavo, vrne slast, ojači živce in celo telo. Za
zaprtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, ner-
voznost, pomanjkanje energije, splošno ome-
moglost, i. t. d.

Veliko darilo

Panama 1916

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali nje potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

